X. évfolyam, 10. szám
1954. március 4.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

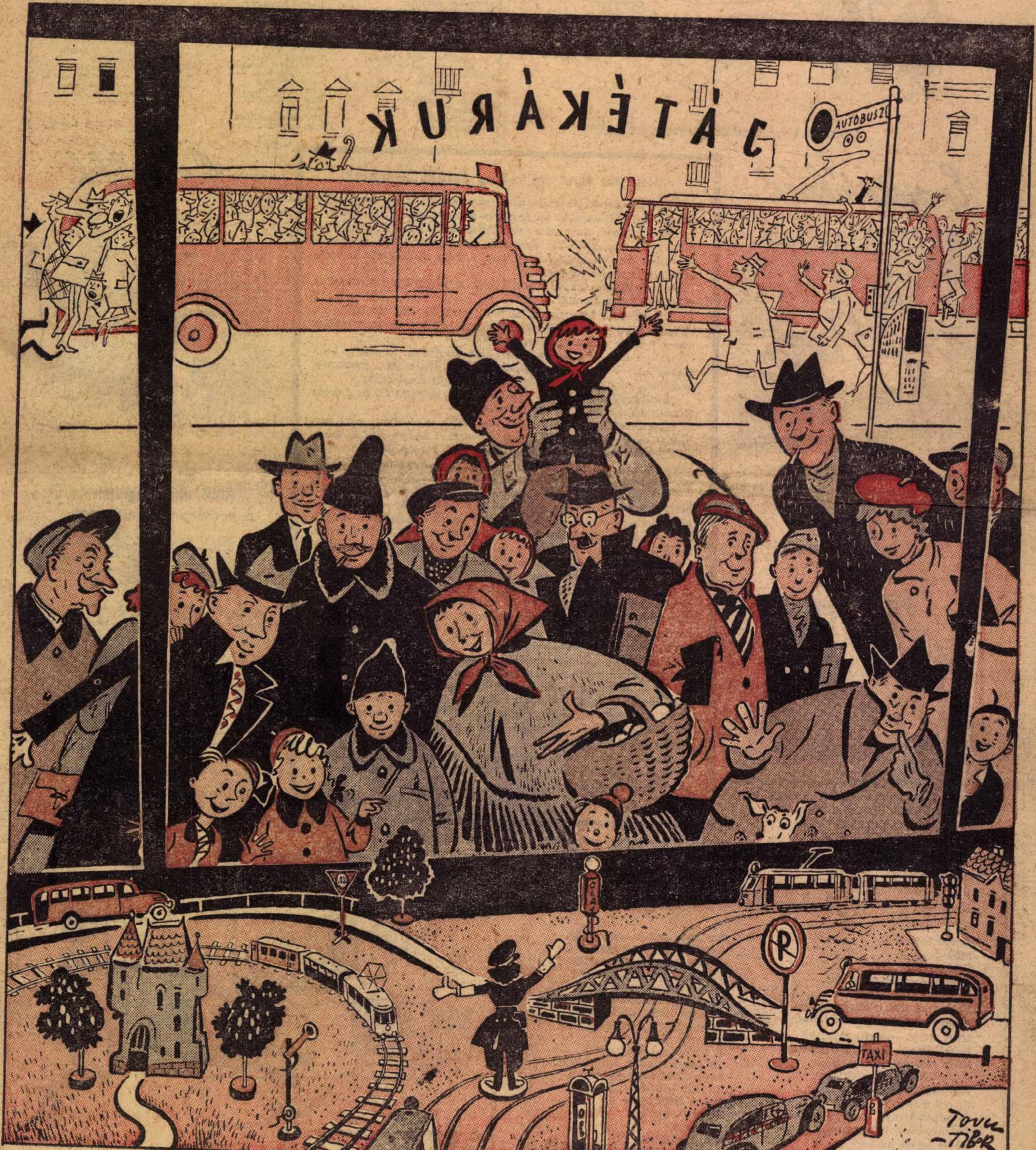
JÁTÉKÁRUK
AUTÓBUSZ
P
TAXI
Toncz Tibor

— Nézd mama, milyen pici az a játékvillamos...

— Az igaz fiam. De legalább üres!

Jön a segítség…

Üzemi villanytelepek létesülnek a főhálózat tehermentesítésére.

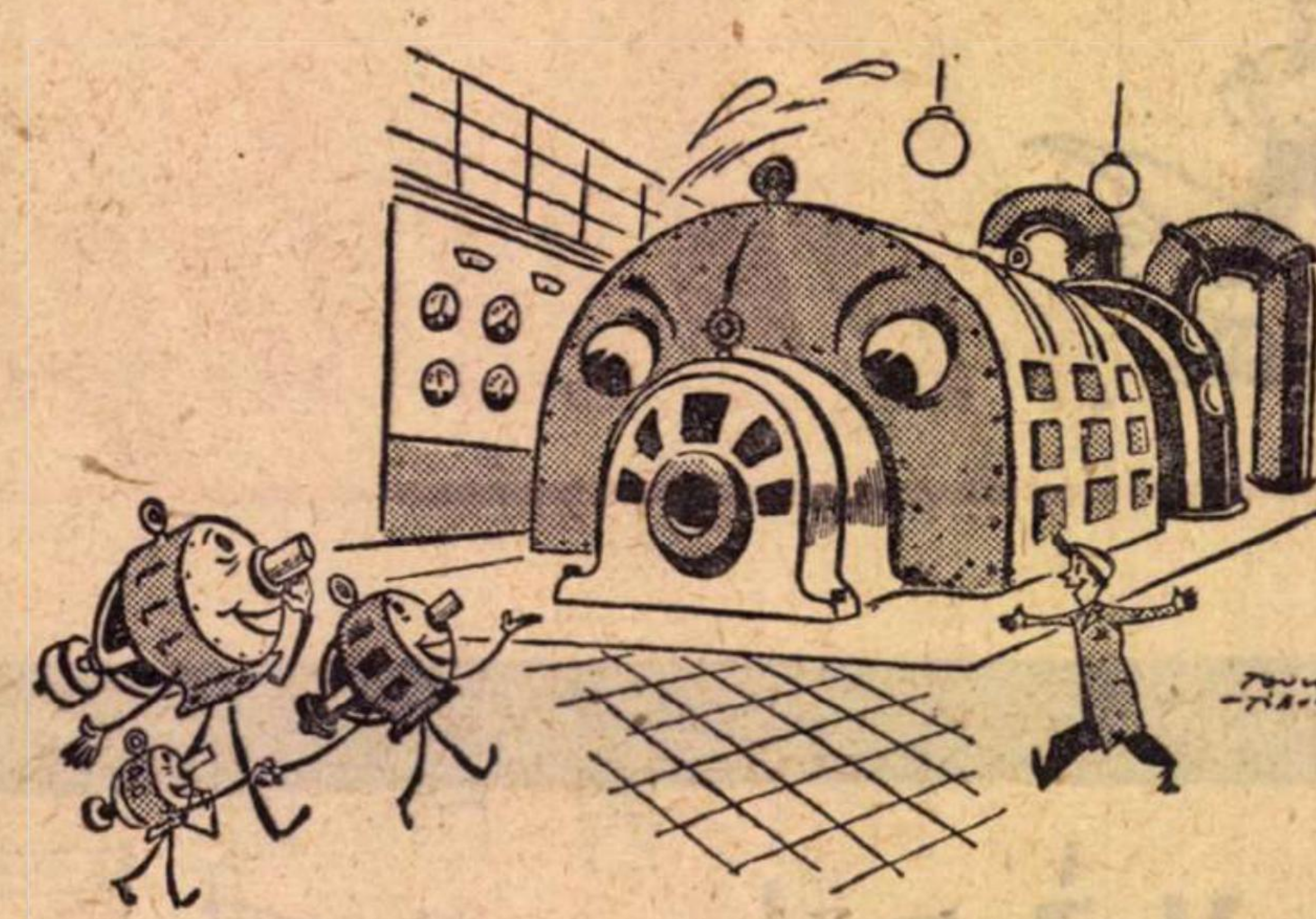

Kisdinamó a nagydinamóhoz: Segíthetünk?

A HALLGATAG HALLGATÓ

Egy asztal körül
szemináriumi kör ül.
Köztük egy
csendes ember,
csak lelke viharzik,
mint a tenger —
még lehellete
sem hallható…
Egy készületlen
elvtárs,
egy szemináriumi
hallgató!
Kint halkan
hull az eső
és lemossa
az út porát.
A fákról csapzott
verebek lesik
egy fuvaroslló
tomporát.
S amíg kint mindenki
bőrig ázik,
itt bent a plafonon
egy legyecske mászik.
Egy bús szempár
a plafonra bámul
és irigykedve
nézi a legyet.
Egy konok ember
lelke kitárul
s magában így rebeg:
— óh, ha most én is
légy lehetnék
és a plafonra
felmehetnék…
Onnan nézhetnék
le rátok,
zümmögésem
hallgatnátok…

De hiába a remény
ábrándos harangja, —
nem talál vigaszra —
mert az előadó hangja
felriasztja.
Kedves elvtársak!
Ki tudja, mi az
értéktöbblet?
— és rámutat.
Bárcsak jönne
most egy ötlet…

Hiába! Megbénult
az öntudat.
Egy asztal körül,
— mint mondtam —
szemináriumi kör ül.
Köztük egy
csendes ember,
csak lelke viharzik,
mint a tenger —
még lehellete
sem hallható…
Egy készületlen
elvtárs,
egy szemináriumi
hallgató!

Azt hiszem ismerem
valahonnan.
Jóképű, fiatal fiú.
Haja gondosan
megfésülve csillog,
úgylátszik hiú.
Megvan! Már tudom
hol láttam:
a Rákóczi-úton
egy cukrászdában!
Kettesben ült
egy szőke lánnyal
s krémest ettek
mohó vággyal.
Úgy összebújtak
a sarokban, mint
galambok a dúcban,
vagy utasok
a hetes buszban…
Akkor persze
nem volt
ilyen csendes,
nem volt
készületlen…
És ez nem véletlen,
— ilyesmit
tőle senki
zokon nem vehet —
hisz' egy kislánynak
udvarolni
ész nélkül is lehet.
Ám barátunk
úgy látszik eddig
még nem vette észre,
hogy a tanuláshoz
már szükség van
— az észre!

Szilágyi György.

Ez azért túlzás!

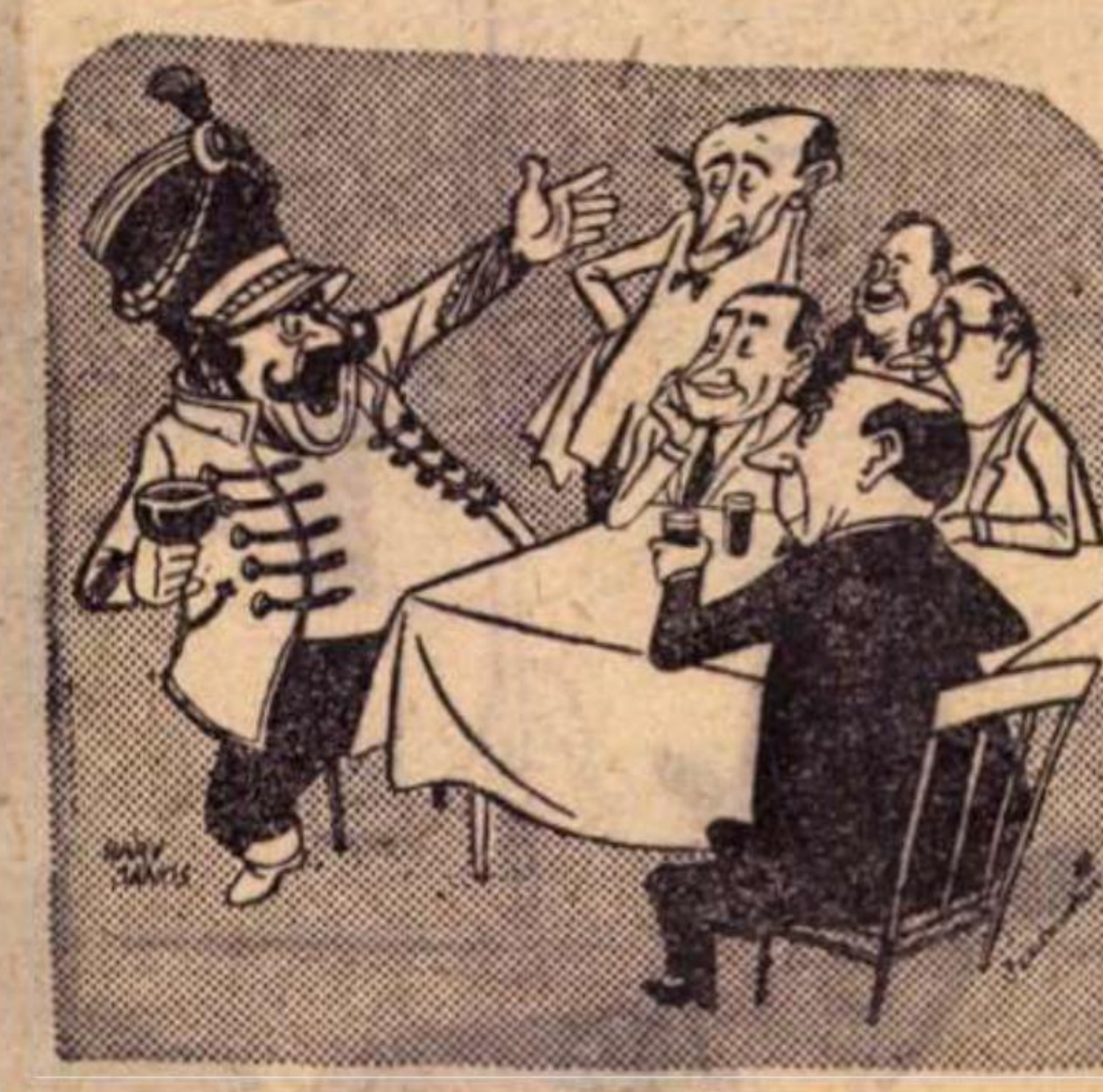

Háry János: …és akkor rögtön jött az 5-ös autóbusz, megállt a megállónál és én kényelmesen felszálltam!

Humora az van!

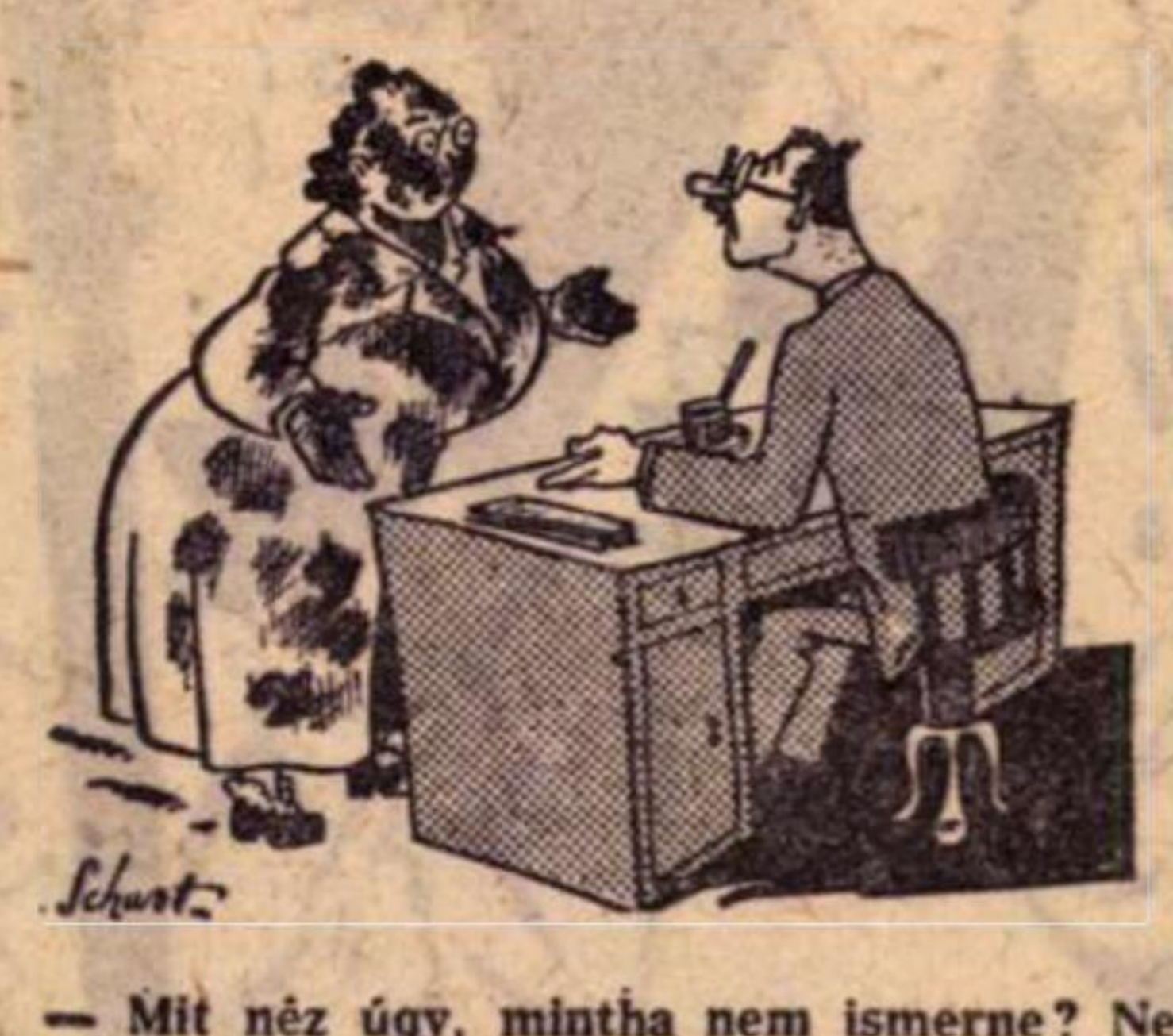

— Mit néz úgy, mintha nem ismerne? Nekem ígérte három nappal ezelőtt, hogy azonnal kiküldi hozzám a kályhást.
— No, és nem volt kint?

Mennyibe kerül egy csomag Kossuth cigaretta?

Mennyibe kerül? Három forintba. Igazán könnyű kérdés. De aki egyszerüen azt feleli, hogy három forint, az rosszul vizsgázik számtanból.

Itt a számítás. Kiveszed a csomagból az első cigarettát, rágyujtasz. Előbb egy szál gyufával, egy szimplával, aztán egy duplával. A Kossuth erre tüzbe jön, lobogó lánggal ég, majd hirtelen elalszik, mintha veronálra gyujtott volna rá.

A második cigarettánál már elfogyott a gyufád és a türelmed és szénfekete lesz a körmöd.

Kis számítás: két cigaretta 24 fillér, gyufa 30 fillér, manikürözés a megpörkölt körmökre átszámítva 2.46, tehát eddig a Kossuth valóban három forintba került. Két darab.

Szélcsendben gyujtasz rá a harmadik cigarettára. A burkon belül vékony csíkban lobog a tüz. Álcázva ég, észre sem veszed, mindaddig, amíg perje nem hull a földre és estében útba ejti a nadrágodat.

Müstoppoló negyven forint, gyufa öt fillér, cigaretta 12. Ez a doboz Kossuth úgyebár 43 forint 17 fillérbe kerül.

Bosszúsan kidobod a negyedik cigarettát az ablakon, mert nem gyullad meg. De a gyorsuló esés következtében izzásba jön, és Kovácsék békésen sétáló kutyusának a hátára repül. A kutya üvölt, Kovácsné túlharsogja, a végén nagyon meg vagy elégedve, hogy mindössze 16 forint állatorvosi költséget kell fizetned.

A soron következő öt cigarettát elkínálgatod. (Főleg ellenségeidnek!) A hatodikra magad gyujtasz rá (csalétek). Noha a cigarettának azt a pontját érintetted a gyufa lángjával, amely a szájadtól a legtávolabb esik, mégis a szádhoz legközelebb fekvő végén lobban fel a tüz. Nincs nagyobb baj, SZTK tag vagy, orvost nem kell fizetned, csupán a kenőcs térítési díját, mindössze kilencven fillért.

A tizedik cigarettára rágyujtasz, két szippantás után kialszik. A hamútartón hagyod, kimész a szobából. Nem tudom megérteni a cigaretta érzelmeit: amint kettesben marad egy hamutartóval, rögtön újra tüzbe jön, lebillen és kiégeti az asztalt. Superpolittal magad hozod rendbe, az egész 5.50. Nem akarom az olvasót untatni a részletes mérleggel, de az összes költség eddig a hetven forintot is meghaladja.

Akad olyan cigaretta, amitől dühbegurulsz és fejgörcsöt kapsz. Aránylag olcsó: egy forint ötvenbe kerül a kombinált por.

Férfiú becsületszavadra fogadod, hogy Kossuthot többé a szájadba nem veszel és rágyujtasz a doboz utolsó cigarettájára, a huszonötödikre. Óriási meglepetés csap rád: remekül ég, vidáman füstöl, csodálatos ize van. Objektiv ember vagy, megdicséred a gyártót és legközelebb veszel — egy új doboz Kossuth-ot.

Tanulság: a dohányost semmi sem változtatja meg. De nem lehetne ennek a cigarettának a nevét megváltoztatni? Ha már magát a cigarettát nem tudjuk megváltoztatni.

Pásztor János

A széplélek

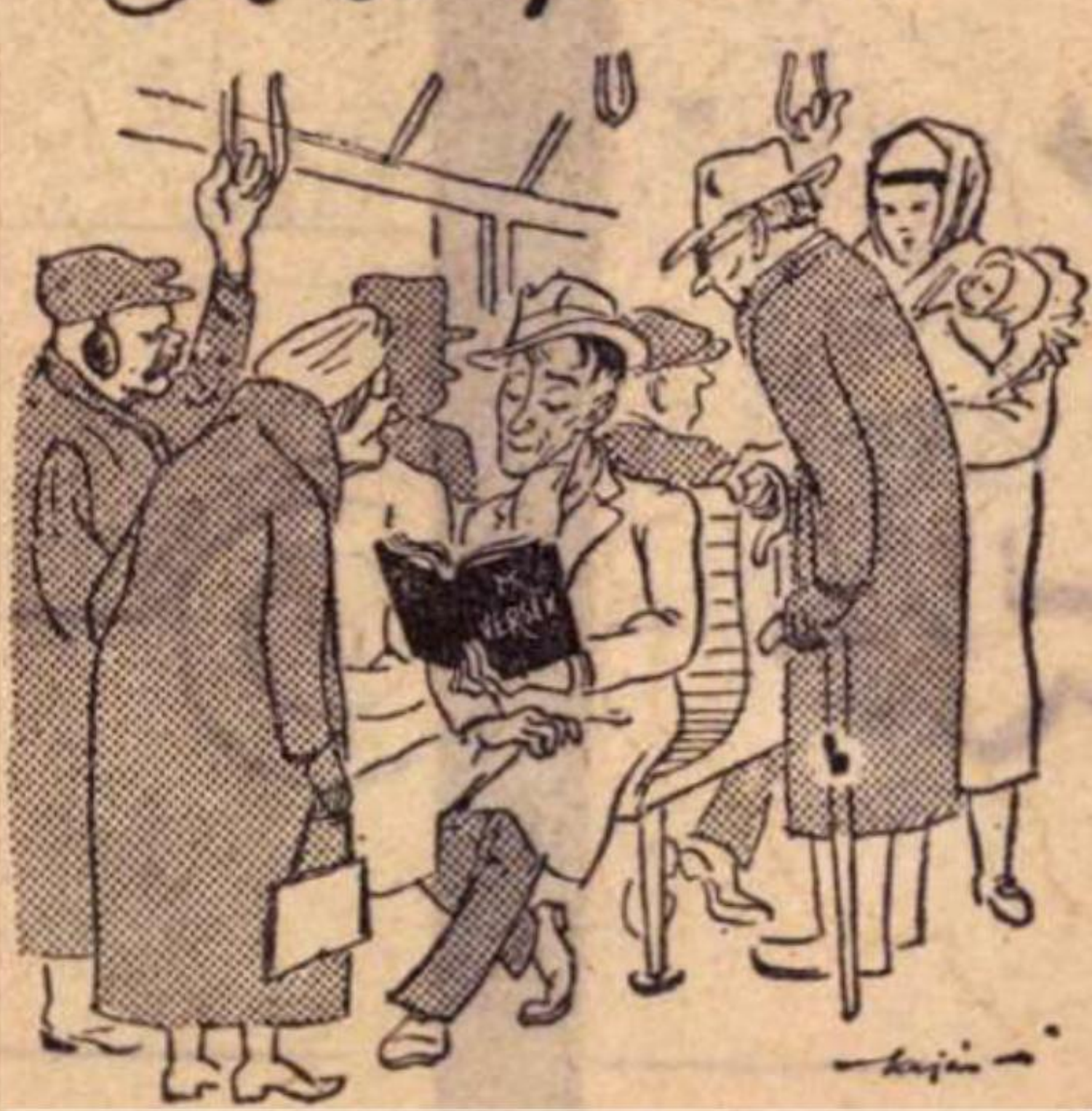

Ahol elhanyagolják a versenynyilvánosságot

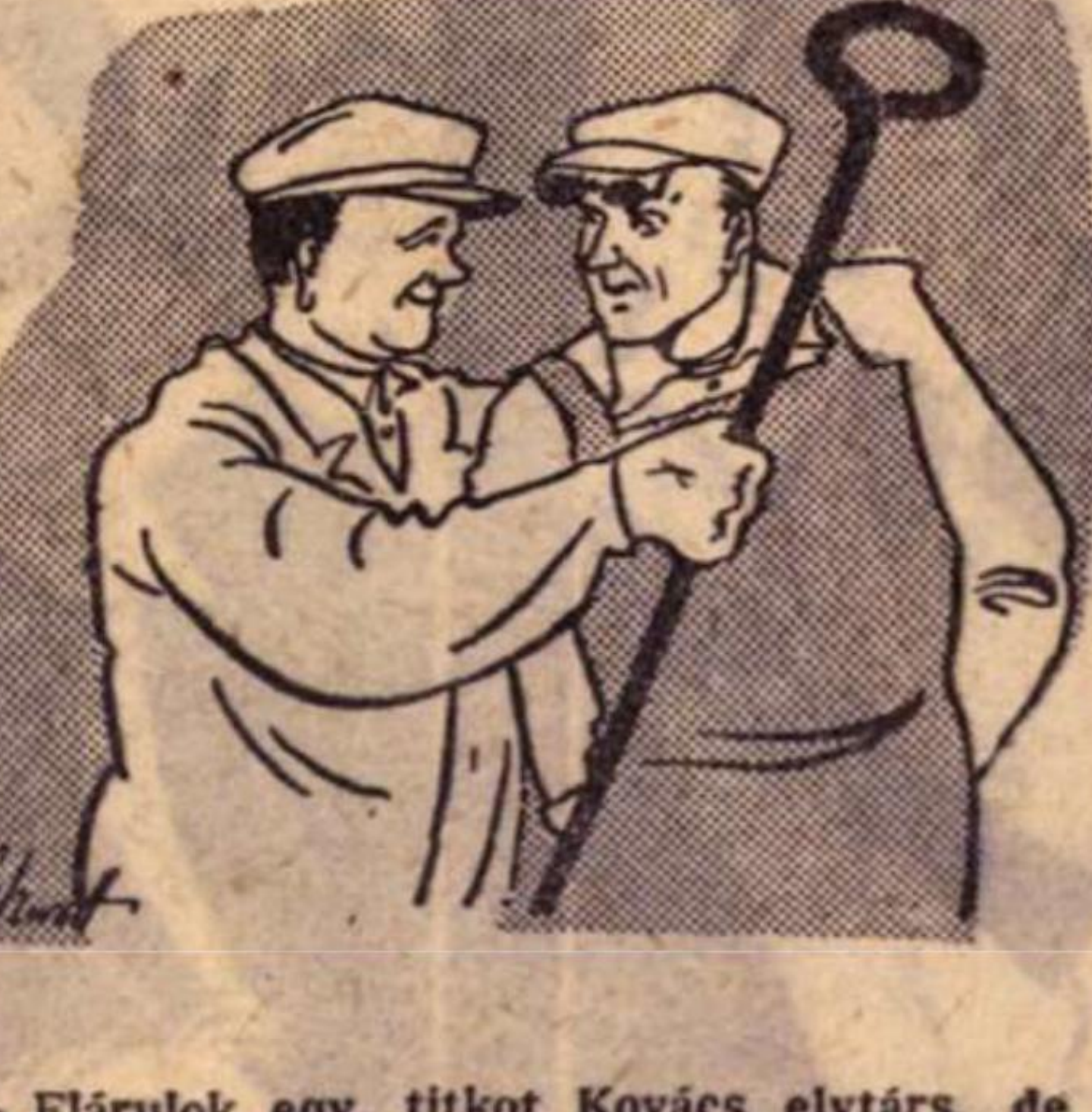

— Elárulok egy titkot Kovács elvtárs, de ne árulja el senkinek!
— Bennem megbízhat!
— A maga brigádja nyerte a januári munkaversenyt!

A. Malin

A bagoly-revizor

A vén bagoly
Mint revizor
Felfektetett
Egy vastag jegyzetfüzetet,
S beírta amit észrevett:
Hogy ágat tört a fürge mókus,
A madárboltban rossz a tónus,
Hogy későn érkezett a fecske,
Hogy feketén nyal sót a kecske,
Hogy roskatag a csiga háza,
A rigó füttyét nem cifrázza,
A gyümölcsösben sok a féreg,
Az éji pillék túl ledérek.
A selyemhernyó nem sző selymet
Eperlevélhiányban szenved.
Búzát lopott az ürge öccse,
Hogy túlsokat henyél a szöcske
És minden este hegedül.
Ez mind a füzetbe kerül.

Így jegyzetelt a vén bagoly,
Nem időzött soká sehol,
S míg írja a rossz pontokat,
Suhog magában s bólogat:
— Ha teli lesz a füzetem
Már senki nem árthat nekem
És félni többé nincs okom:
Mindenkinek nyakát fogom.

E kis mesére jól figyelj
Te sunyi bagoly s jegyzetelj,
Hogy többé soha ne feledd:
Jegyzet helyett
Gyors tetteket, —
Ne rázd fejed,
Igen, igen
Gyors tetteket!
Kívánunk tőled
Lehetőleg
Még ott a helyszínen!

(Fordította: Gerényi Tibor)

Ütött az óra!

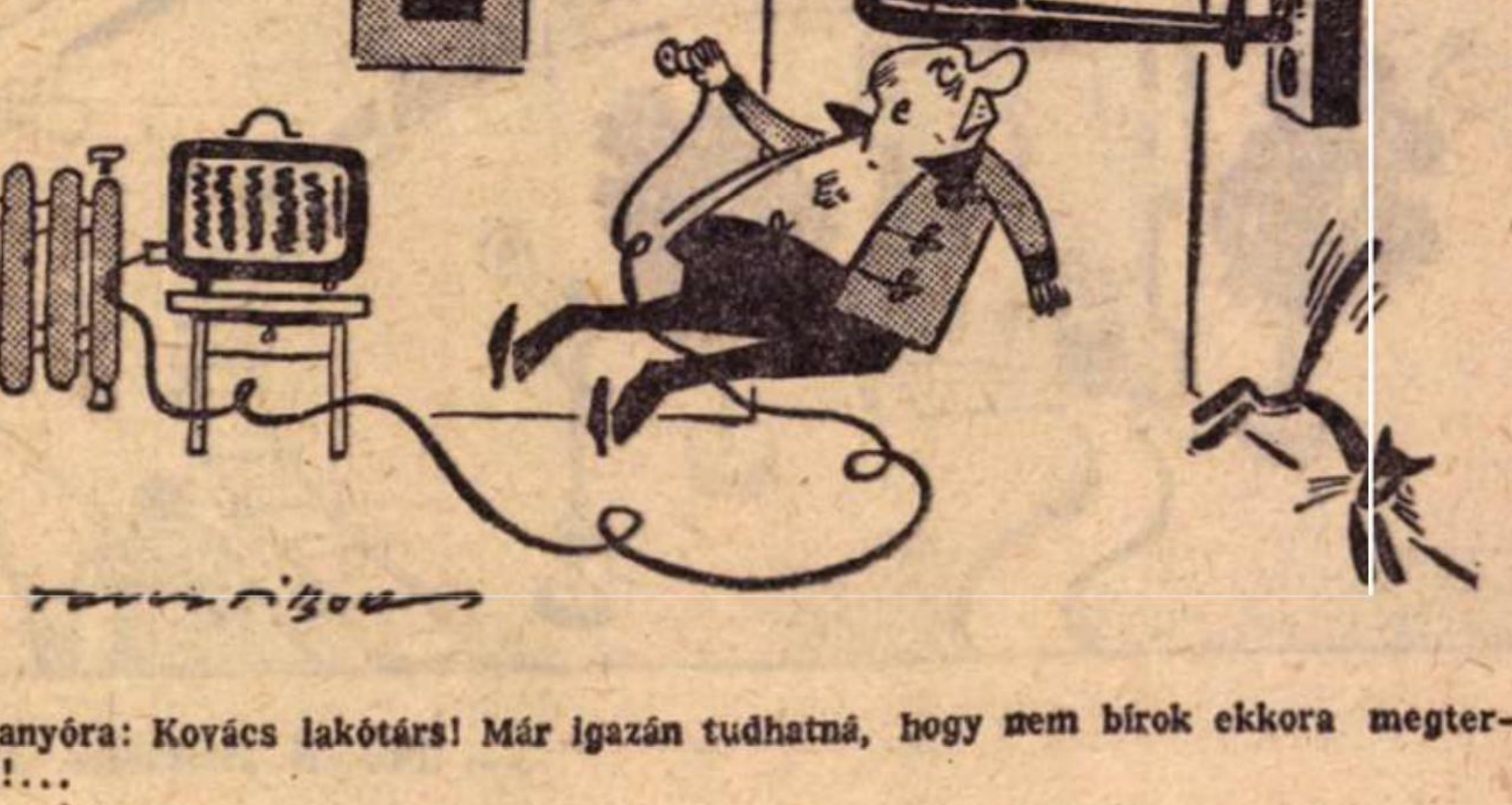

A villanyóra: Kovács lakótárs! Már igazán tudhatná, hogy nem bírok ekkora megterhelést!…

Virágnyelv és valóság

A Daily Herald című angol lap, nehogy megsértse az amerikai szövetségest, az amerikai katonák erőszakoskodásait „lányokért való versengésnek" nevezi.

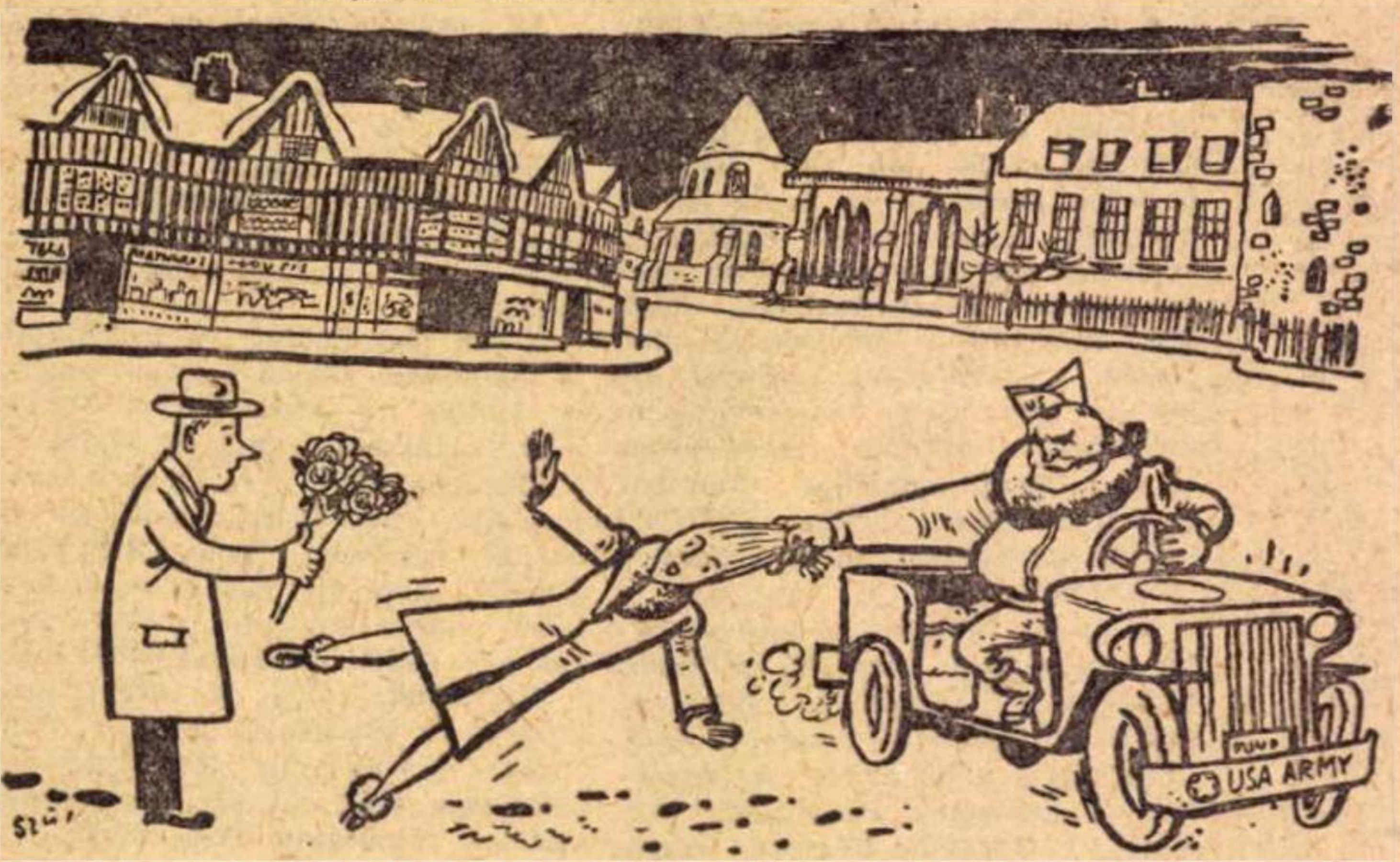

Egy angol fiú és egy amerikai fiú versengenek egy angol lányért: Vajjon kié lesz?

Aki üdülés közben is őrzi a tekintélyét

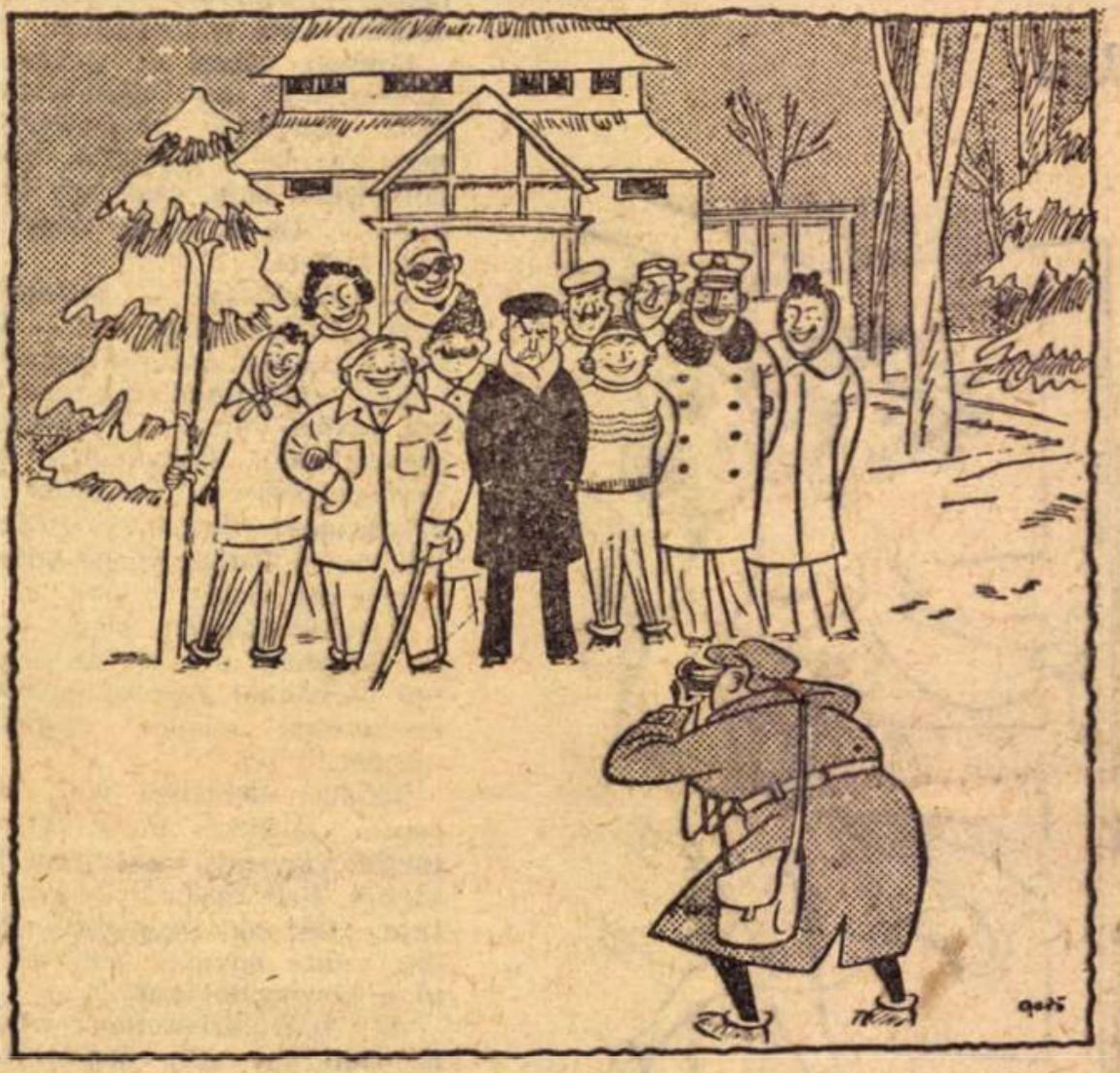

Fényképész: Barátságos arcot kérek!

Közveszélyes úrvezető

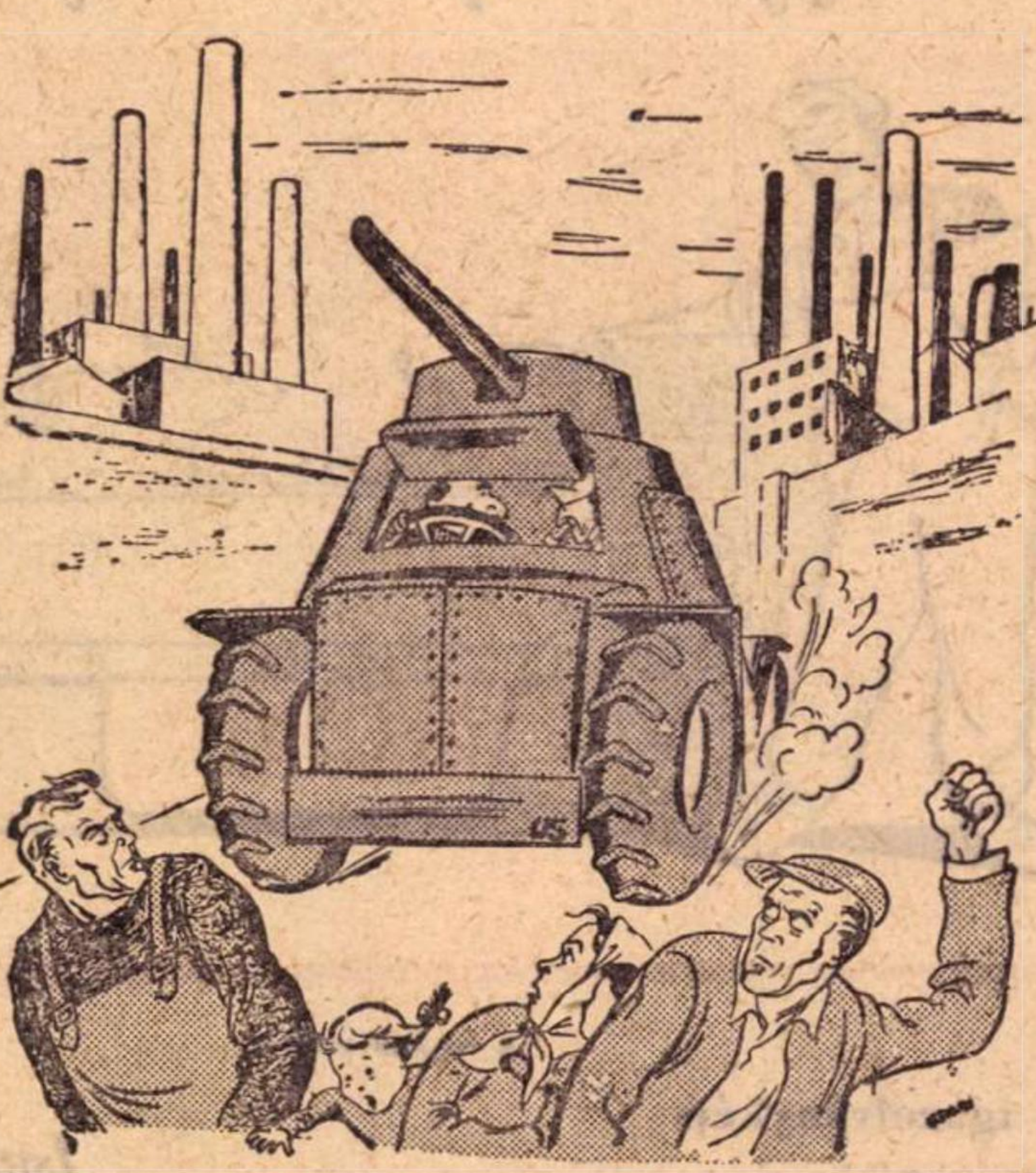

Scelba: Látja, így kormányozok én!

A minisztériumok új munkarendje

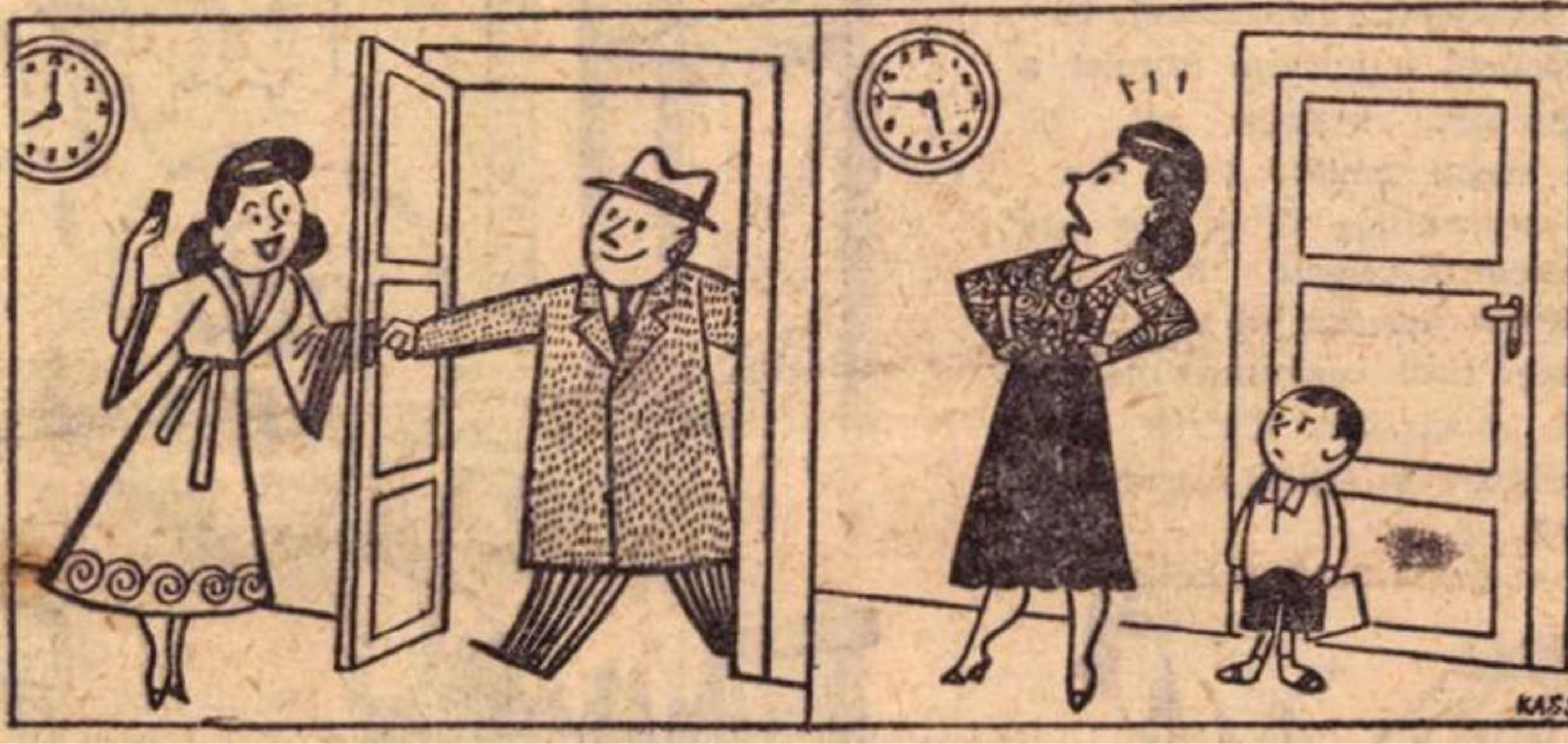

NEMRÉGIBEN
— Jaj, de édes vagy! Még csak nyolc óra és már hazajöttél!

MOST
— Hallatlan! Már háromnegyedöt és az apuka még mindig nincs itthon!

Grigorij Baklanov:

TELEVIZOR

A házban mi vásároltunk először televiziós készüléket. Míg felmásztam a szerelővel a tetőre, hogy együtt állítsuk fel az antennát, azalatt a srácok széthordták az udvaron a hírt:

— Szinyicinéknél bevezették a televiziót! Ljosa bácsi most szereli fel az antennát!

Hirtelen megnőtt a népszerűségem. Mikor leereszkedtem a háztetőről, valamennyi fiú, de kivétel nélkül valamennyi, tisztelettudóan köszöntött és szótlanul elkísért a lépcsőházig. Attól kezdve minden találkozásnál odaadó tekintettel néztek rám. Ennek az odaadásnak okára hamar fény derült.

Vasárnap, jóval mielőtt elkezdték volna közvetíteni a Dinamó-Szpartak meccset, ajtónk előtt csoszogás hallatszott. Valamiről pusmogtak, a kulcslyuknál szimatoltak, valakit előre lökdöstek. Azután minden zaj elhalkult és a beálló csendet bátortalan csengetés törte meg. Ajtót nyitottam. Lépcsőház, lépcső — végig telve fiúkkal. Húsz emberke, semmiképen sem kevesebb.

— Hát így — mondottam én, kissé meghökkenve. — És miért nem jöttetek még előbb?

— Én mondtam, hogy korán van — jegyezte meg valaki a lépcsők alján és előttem világossá vált, hogy még ott is van valaki.

— Féltünk, hogy elkésünk — tisztázta a kérdést mindnyájuk nevében az udvar labdarúgó csapatának kapitánya.

— Nos, ha már így áll a dolog, gyerünk befelé. Szedjétek a lábatokat!

A gyerekek lökdösődve, szuszogva betolongtak az ajtón. Mindegyik kitartóan topogott a lábtörlőn, azután elindult az ebédlő felé. — Lábujjhegyen lépdeltek, mintha beteg volna a lakásban. Alig foglaltak helyet a televiziós készülék előtt, máris türelmetlenül fészkelődtek a székeken.

Anyósom, akinek két héttel ezelőtt, amikor hazatért a piacról, valaki „golyót" (így hívta a futball-labdát) ejtett a fejére, — anyósom elhatározta, hogy kihasználja a kiváló alkalmat és felfedi a tettes kilétét. Kezeit a kötényébe törülte és kihúzva magát, méltóságteljesen megindult az ebédlő felé. Ám ott csendesség és illedelem uralkodott. Úgy tűnt, mintha nem is legénykék ülnének a székeken, hanem kislányok; csak öcsém, Vovka, járt-kelt a televizor előtt és fontoskodott. Anyósom meghatva és meggyőzve távozott: nem, a *mi* gyerekeink nem dobhatták meg őt a labdával. Ez csak valami csibész lehetett a szomszéd udvarból.

Ez alatt az ebédlőben lángralobbantak a szenvedélyek. Időnként veszett lábdobogás zaja szűrődött ki onnan, mintha valakit kergetnének, azt kiáltozva, hogy: „Rúgd! Rúgd! Mire vársz? Rúgd!"... — és nyomban ezután általános csalódott sóhaj: „Ojjé, elszúrta!" Mikor a közvetítés befejeződött, a srácok kisiettek az ajtón és tüstént, élénken gesztikulálva, vitatkozni kezdtek. Néhány perc mulva már az udvaron rúgták a bőrt.

Még nem sikerült egészen megemészteni ennek az inváziónak benyomásait, s már ismét csöngettek. Én éppen egy tervrajzon dolgoztam és feleségem ment ki ajtót nyitni. Az előszobából csókok cuppanása és örömteli felkiáltások hallatszottak be.

— Nos... remek, remek! Utánozhatatlan!... Pjotr húzd le a sárcipőmet.. Nem, Anyecska, meg *kell* mondanod, hogy ki varr neked! Egyszerűen varázsló vagy drágám!

Megértettem, hogy a varázsló nem más, mint a feleségem; hogy, aki érkezett, nem más, mint Irina Vlagyimirovna a 105-ös lakásból; hogy mint mindig, „egy percre kukkant be", tehát máris göngyölhetem vissza a rajzokat.

— Alekszej Vaszíljevics, szegény robotos! Csak egy pillanatra, egyetlen percecskére kukkantottunk be! Pjotr ülj le, ne ácsorogj az ajtóban! Íme, hová rejtették előlünk a televizort! (Megsemmisítő pillantás a férj felé.) Még elgondolni is szédítő! A mi századunk egyszerűen a csodák százada... Pjotr igazítsd meg a nyakkendődet...

Ismét csöngettek. Anja kiment. Behallatszott, amint beszél valakihez:

— Jöjjenek, csak jöjjenek. Igen... nem, ... nem... Természetesen nem zavarnak.

Belépett Grigorij Szemjonovics, aki az alattunk lévő lakásban lakik. Szenvedélyes szerelmese a zenének.

Az esti adás közeledtével egyre gyakoribbá vált a csengetés. A konyhából behordtuk a hokkedliket, a szomszédok ideadták saját székeiket. Ünnepeken sem lógott a fogasunkon annyi bunda és felöltő, nem állt sorban alatta annyi sárcipő.

*

A következő napon valamennyi lakásbérlőhöz szerencsénk volt; ki-ki előrelátóan magával hozta saját székét. A hatodik emeletről levezették Arhipovna nénit (ő, úgy emlékszem, már vagy 3 éve nem mozdult ki otthonról). Arhipovna mama nagyokat nyögött, öreges, barna-szeplős kezeivel tapogatta maga előtt a lépcső korlátját, mellette unokája haladt és sámlit hozott.

A nénikét a vetítővászon közelébe ültettük. Amint a bemondó arca megjelent a készüléken, könnyek csordultak végig Arhipovna arcán.

Unokája, hetedosztályos tanuló, zavartan, a szomszédok pillantásai kereszttüzében kezdte magyarázni, hogy ez a bemondó, éppen úgy, mint ahogy a rádiónál is vannak bemondók, és csak majd ezután kezdődik az adás. Archipovna fejével bólogatva, beleegyezett mindenbe, de mihelyt megjelentek a vásznon a fiatal művészek, máris ismét elöntötték szemeit a könnyek, összekulcsolta kezeit:

— Úristen! Milyen fiatalok!

Arhipovna a televízió szenvedélyes rajongójának bizonyult. Unokája, kezében a sámlival, minden este lekíséri őt. A nénike elhelyezkedik a vetítő-ernyő előtt és amikor megjelenik a bemondó s megszólal: „Zdrasztvujtye tovariscsi!" — a mama bólintással üdvözli az ismerőst: „Zdrásztvuj, kedves, zdrásztvuj! Mi lesz máma?"

Mindenkinek megvan a maga kedvenc műsora. Grigorij Szemjonovics, a muzsika szenvedélyes szerelmese, kevéssé érdeklődik az új színdarabok és filmek iránt. Nem mintha otthon ülne, lejön hozzánk akkor is, ha ilyesmit közvetítenek, de tekintetét az unalom fátyolozza el. Ám tüstént megváltozik Grigorij Szemjonovics, amikor Kozlovszkij lép a dobogóra. Szaggatottan lélekzik, arcán lelkesedés ömlik el, szemeiben borzongás és elragadtatás.

— Igen, ez az a rész... Mostan... — Suttogja elrévülten. — Figyeljék csak, hogyan veszi ezt az „á"-t!

Természetesen senkinek sem adatott meg figyelni ezt az „á"-t, mert amíg csak Kozlovszkij az „á"-t tartotta, mindaddig Grigorij Szemjonovics nem szűnt meg könyörögni, hogy hallgassuk.

Grigorij Szemjonoviccsal ellentétben Arszentyij Romanovics Trjákin könyvelőt nem érdekli a zene. Ő a szatirikus darabokat kedveli, amelyekben „jól megadják a főnököcskéknek". Az ilyen részleteknél egy összeesküvő arckifejezését ölti magára:

— Megértették, micsoda humor van ebben? — kérdezi titokzatosan, miközben hátrafordul és vállaival elfedi a vásznat. És amennyiben nincs általános helyeslés, miszerint mindnyájan mindent teljesen megértettünk, azonnal hozzáfog a magyarázathoz.

Én és feleségem leginkább a csütörtököt szeretjük. Ez a televizor-tulajdonosok pihenőnapja. Csütörtökön, hazatérve a munkából ráérősen teázunk, játszunk a kislányommal, beszélgetünk, azután én tanulni kezdek. Egyszóval úgy telik el nálunk az este, mint minden más családnál, amelyik éppen nem televizortulajdonos. A többi estén kiállok az előszobába, nézem a fogast, amely roskadozik a nehéz bundák súlya alatt és dohányzom. Ezalatt az ebédlőben csend van és a sötétben a vetítővászon fényei felett számos szempár csillog.

Nézem a fogast és arra gondolok, hogy ma csak hétfő van, csütörtökig még két teljes nap.

Mostanában, amikor az utcán járok, a háztetőket nézem. Van ház, amelyiken 10—15 antenna is van. Élnek az emberek és nem ismerik a gondot. Azt beszélik, hogy többek közt Marija Ivanovna, a 28-as lakás bérlője is televizort készül vásárolni. Lehetséges, hogy ez igaz? Feleségem még arra is hajlandó, hogy sorbaálljon helyette a készülékért.

(Fordította: Gombó Pál)

A magyar-szovjet barátság hónapja

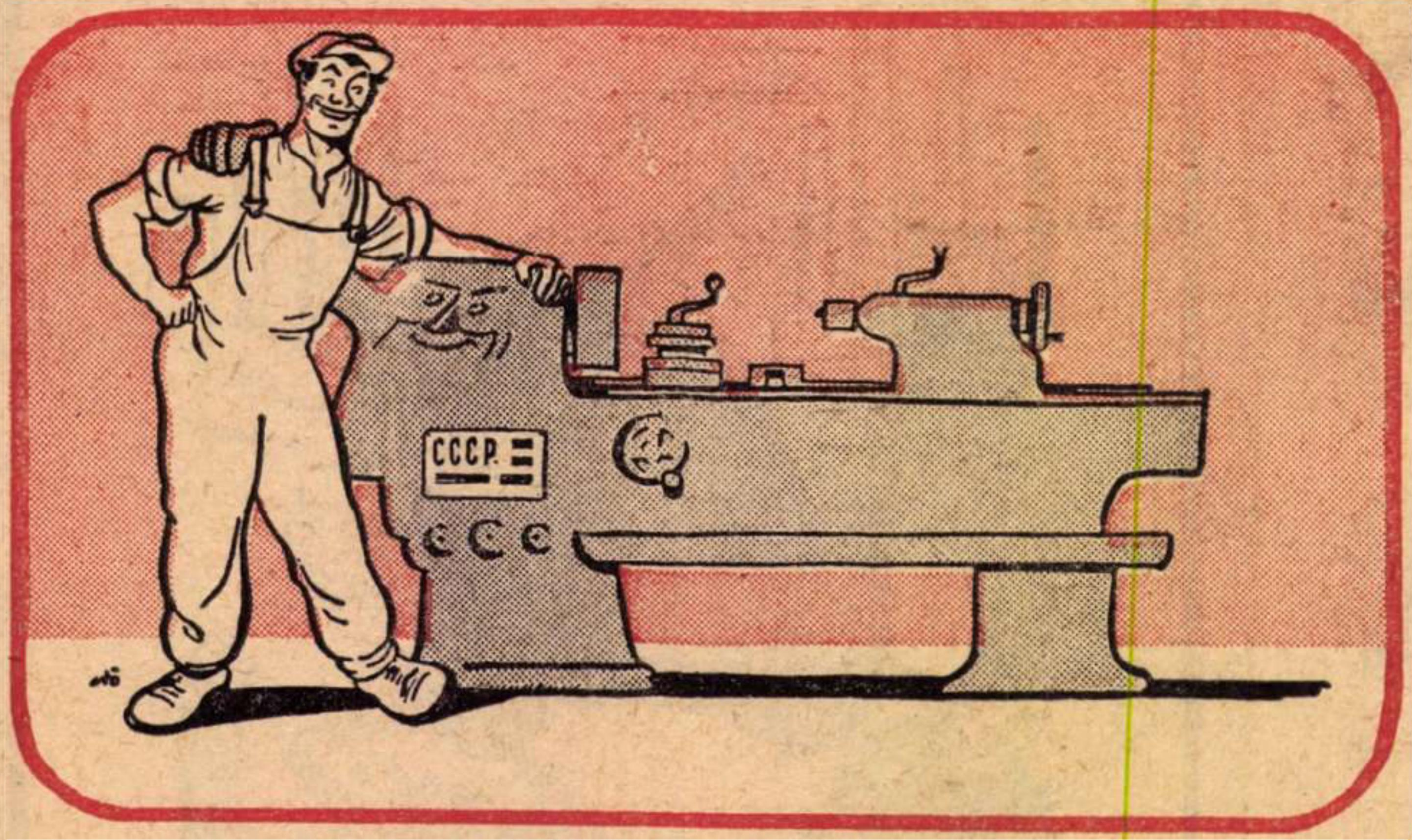

A legjobb barátok.

BONYHÁDI, A NÉLKÜLÖZHETETLEN

A nélkülözhetetlen embert Bonyhádi Edének hívták és a Bámexbumfértnál dolgozott. Először a levelezési osztályra tették, de ott aránylag rövid idő alatt sikerült őrületbe kergetnie az egész könnyűipart, azzal, hogy csodálatos leleményességgel rendszeresen összecserélte a borítékokat. Ezek után áttették a könyvelésbe, ahol Tóházi osztályvezető szárnyai alá került. De mint könyvelő sem emelkedett funkciója magaslatára és egy hónapi munkája után hat revizor tizenkét héten keresztül váltott műszakban hozta rendbe a könyvelését.

Mindezek ellenére mégis nélkülözhetetlen volt. Legalább is Tóházi osztályvezető szerint, aki nem engedte áthelyeztetni, harcolt érte, mint tigris a kölykéért. A kartársak is kedvelték Bonyhádit. Özvegy Pattantyús Dezsőné meleg zoknit kötött neki, Tóházi időnként kölcsönadta a laticel-párnáját és — ha észrevette, hogy Bonyhádi elmélázva a plafonra függeszti a szemét, odament hozzá és kedvesen megsimogatta fejét:

— Lustálkodunk? Lustálkodunk?

Az osztályértekezleten azonban más volt a helyzet. Legutóbb például Tóházi másfél órán keresztül használta a kritika fegyverét, anélkül, hogy egyszer is töltött volna. Másfél órán keresztül, száztizenhét pontban sorolta fel Bonyhádi hibáit s azok népgazdasági kihatásait.

— Mi nem félünk a kritikától! — harsogott Tóházi magasra emelve jobbját. — Megmondjuk Bonyhádi kartársnak a hiányosságait...

Előadása végén arra kérte a kartársakat, hogy kritizáljanak ők is, bátran, merészen, bele Bonyhádi képébe. Alighogy befejezte a kérését, máris felugrott az első hozzászóló. Aztán sorban következtek a kartársak. Még a szégyenlős Salgóné is felszólalt, pedig ő nem tudott nyilvánosság előtt beszélni. Most sem szólt egy szót sem, csak vádlóan rámutatott Bonyhádira.

Bonyhádi úgy ült az első sorban, mint a cövek, még a szeme se rebbent.

Tóházi az értekezletről írt jelentésében, kétszer aláhúzva, kiemelte az osztály fejlett kritikai hajlandóságát és azt is megemlitette, hogy a megbírált kartárs bátran szembenézett a kritikával.

Egyszer aztán az történt, hogy közvetlenül az osztályértekezlet előtt Bonyhádi megbetegedett és nem jött be a hivatalba. Nem volt komolyabb baja, csak egy kis meghűlés... De ez a hír nagy riadalmat keltett.

— Uramisten! — suttogott Tóházi rémülten maga elé. — Elvesztünk! Holnap osztályértekezlet!

Egy háromtagú bizottság azonnal taxiba ült és felkeresték a gyengélkedő Bonyhádit. Azonnal orvosprofesszort hivattak hozzá, orvossággal tömték, priznicet raktak rá, és Pattantyúsné egész éjjel felolvasott neki.

Buzgólkodásukat siker koronázta. Bonyhádi ott ült az értekezleten párnákkal körülbástyázva. Természetesen megint megkapta a magáét.

Tóházi elemében volt, magasröptű szavakkal hívta fel a kartársak figyelmét a kritika fontosságára. Felhívásának megvolt a hatása. Mindenki megbírálta Bonyhádit, szinte egymás szájából vették ki a körmondatokat.

A nélkülözhetetlen Bonyhádi azonban egy szép napon megúnta a folytonos bírálgatást és miután a kartársaktól semmi segítséget nem kapott, titokban beiratkozott egy szakmai tanfolyamra. Nem szólt senkinek egy szót sem. Amikor elvégezte a tanfolyamot, büszkélkedve mutatta meg Tóházinak az egészen jó bizonyítványt.

Tóházi elsápadt és szemrehányó hangon csak annyit mondott:

— Látom már... maga se bírja a kritikát!!

Mikes György

Élethű igazolványkép

Amikor engem is magához szólított a fényképész szövetkezet, boldog örömmel hajtottam fejemet a fényképezőgép lencséje elé. De azon a napon, amikor a két fényképet megkaptam, örömömbe egy csepp üröm is vegyült. Nem akarok túlozni: harminc év szigoritott várfogság, több bankrablás és egy bestiális vonatrablás kisérlet büntette nézett rám élethű igazolványképemről.

Mint hamarosan kiderült, nem voltam elszigetelt jelenség. Harmos, a tervosztályon, habzó szájjal rohant fel és alá, és esküvel erősitette, hogy az a rozmár a fényképén, nem ő. Glofakné, a bérelszámolóból sirógörcsöt kapott fényképe átvételekor és azt zokogta, hogyha ő ilyen, akkor nem érdemes tovább élnie. A fényképek átvétele általában igy zajlott le: a delikvens ránézett a képre, szeme kidülledt, arcán riadt kifejezés jelent meg, aztán gyorsan eldugta a fényképet és időnként ideges rángás futott végig vonásain.

A személyzeti osztályon heves vita folyt. Három kartársnő vitázott azon, hogy melyik kép melyiküket ábrázolja. Tárgyilagosan nézve a dolgot, mindegyik kép hasonlitott mindhárom kartársnőre, söt, ha sokáig nézte az ember, a vállalat valamennyi kartársnőjére hasonlitott. Akadtak, akik ennél is hosszabb ideig szemlélték a képeket és azok állítása szerint a képek a vállalat valamennyi férfi tagjára is hasonlitottak.

— Milyen ruha volt rajtatok a fényképezéskor? — kérdezte egy másik kollega.

Ez életrevaló ötlet volt. Ha arcról nem is, de a ruháról meg lehetett állapitani, hogy melyik kép kié. Egyik nőn pullover volt, a másikon fehér blúz, a harmadikon kivágottnyakú ruha. Kiosztották a három képet a szomorú modelleknek. A pulloveres kartársnő mély sóhajjal nézett szembe önmagával. A képen szürke ködben köralakú folt jelentette az arcot és fölötte sötétebb árnyék a hajat.

— De megváltoztam! — mondta inkább csak úgy, maga elé.

Ekkor kivágódott az ajtó és besietett a személyzeti előadó. Kezében két képet lobogtatott.

— Várj, várj — kiáltotta — tévedésből a te képed helyett egy másik képet küldtek el... Egy tájfelvételt. Naplemente a téli Dunaparton.

Átnyujtotta a magával hozott igazolványképeket.

— Ezek a te képeid, kartársnő!

A pulloveres kolleganő átvette a két újabb képet, megnézte mind a kettőt, aztán határozott hangon jelentette ki:

— Azt a másikat kérem! A naplementét a Dunaparton... Az legalább hasonlít rám!

Vajda Albert

Ismeri a kollégákat

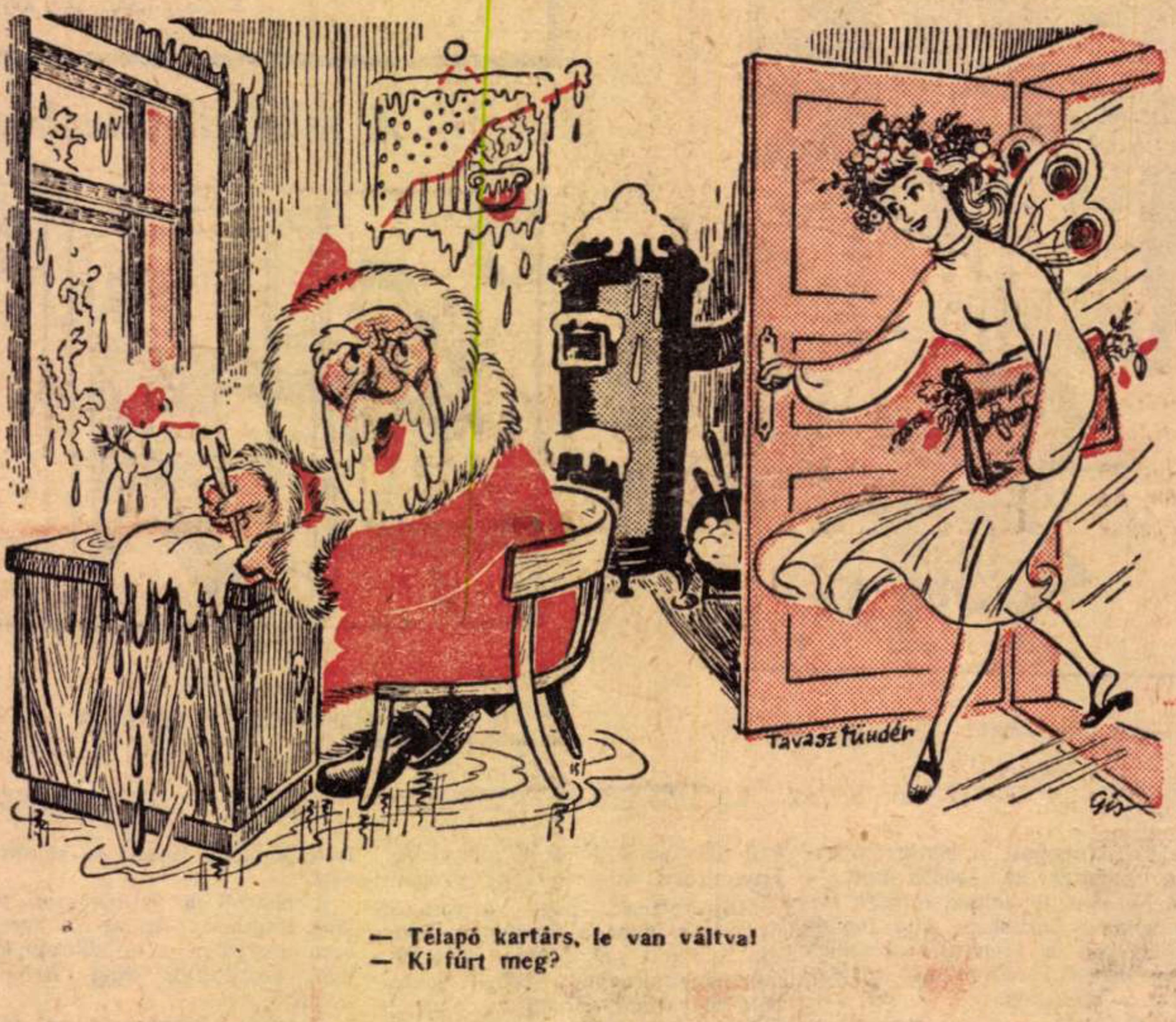

— Télapó kartárs, le van váltva!
— Ki fúrt meg?

Az új munkarend lehetővé teszi a szórakozást

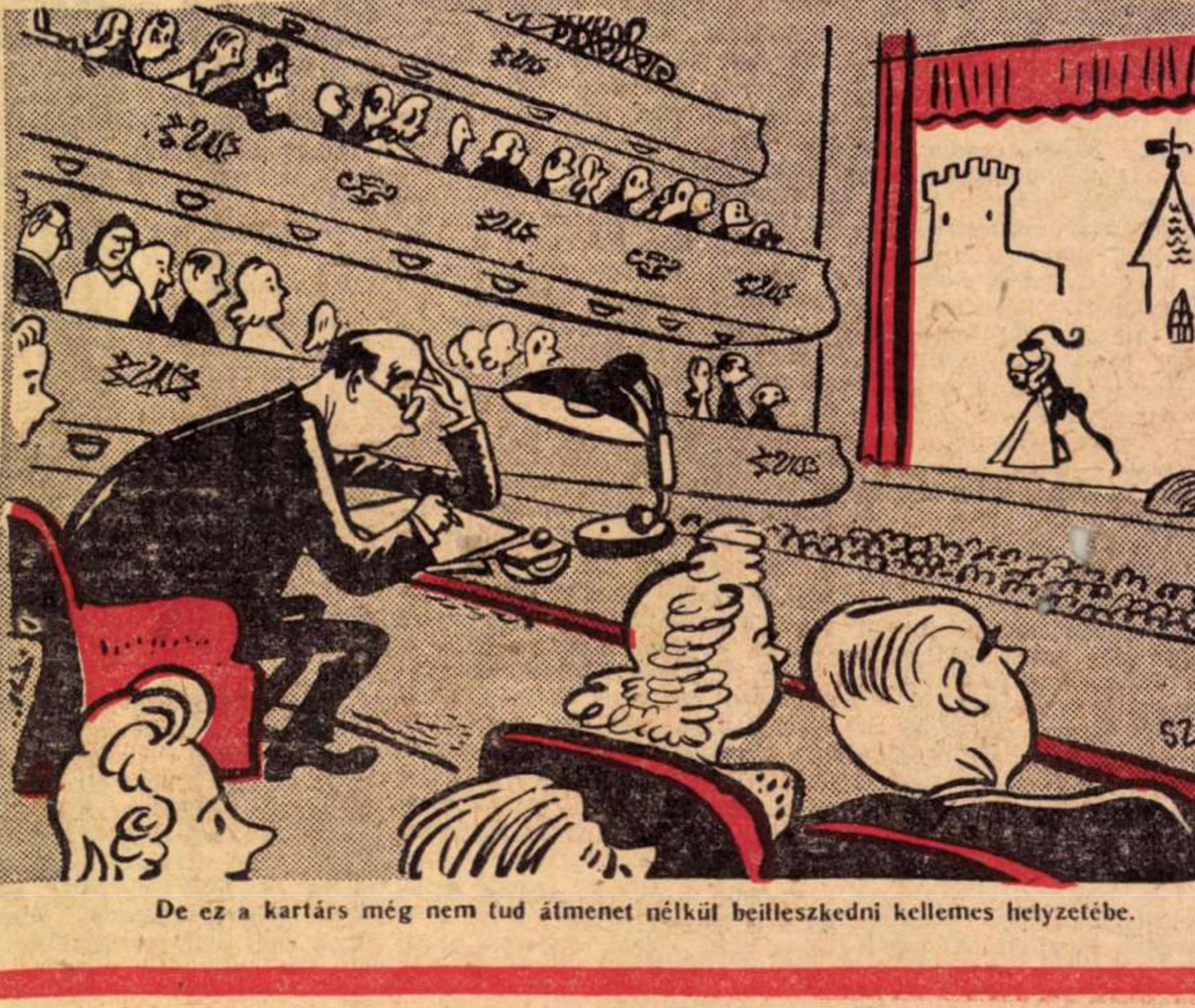

De ez a kartárs még nem tud átmenet nélkül beilleszkedni kellemes helyzetébe.

„Minőségi" oldal

Nagypapa zsémbes ember. Öregesen zsörtölődik minden csekélységért. Nagymamát is gyakran bosszantja, még pedig a leggyengébb oldalán: a konyhaművészet területén. A vasárnapi ebéd koronáját, a lekváros derelyét immel-ámmal eszi nagyapó és dünnyögve bírálja:

— Nincs ez a morzsa úgy megpirítva, mint ahogy kéne...

Nagymamában fellázad a híres-főztű háziasszony.

— Ugy-e morogsz emiatt! De a pörkölt csirkéből háromszor is ettél és úgy ízlett, hogy még a tányért is kinyaltad. De azt bezzeg egyetlen szóval sem dicsérted!

Mire az öreg ember vállat von és csendesen mondja:

— Miért kell azt külön dicsérni, ha valami jó? Magától értetődik, hogy az ételnek nagyon jónak kell lennie...

Nem ok nélkül idéztük ezt a régi anekdotát ennek az oldalnak az élén Ez az oldal is csupa kritika, csupa zsörtölődés. Mindarról, ami jó és szép — szó sem esik benne. De Ludas Matyit is elkényeztették az utolsó esztendők s „minőségi" színvonalat vár attól is, ami ma még messze van tőle. Ennek érdekében fricskázzák rajzolóink a minőségi munka hiányosságait. Persze lehet, hogy korántsem gyüjtöttünk össze minden fricskáznivalót. Ez csak azért van, mert még mi sem végzünk kifogástalan minőségi munkát.

A példa ragadós

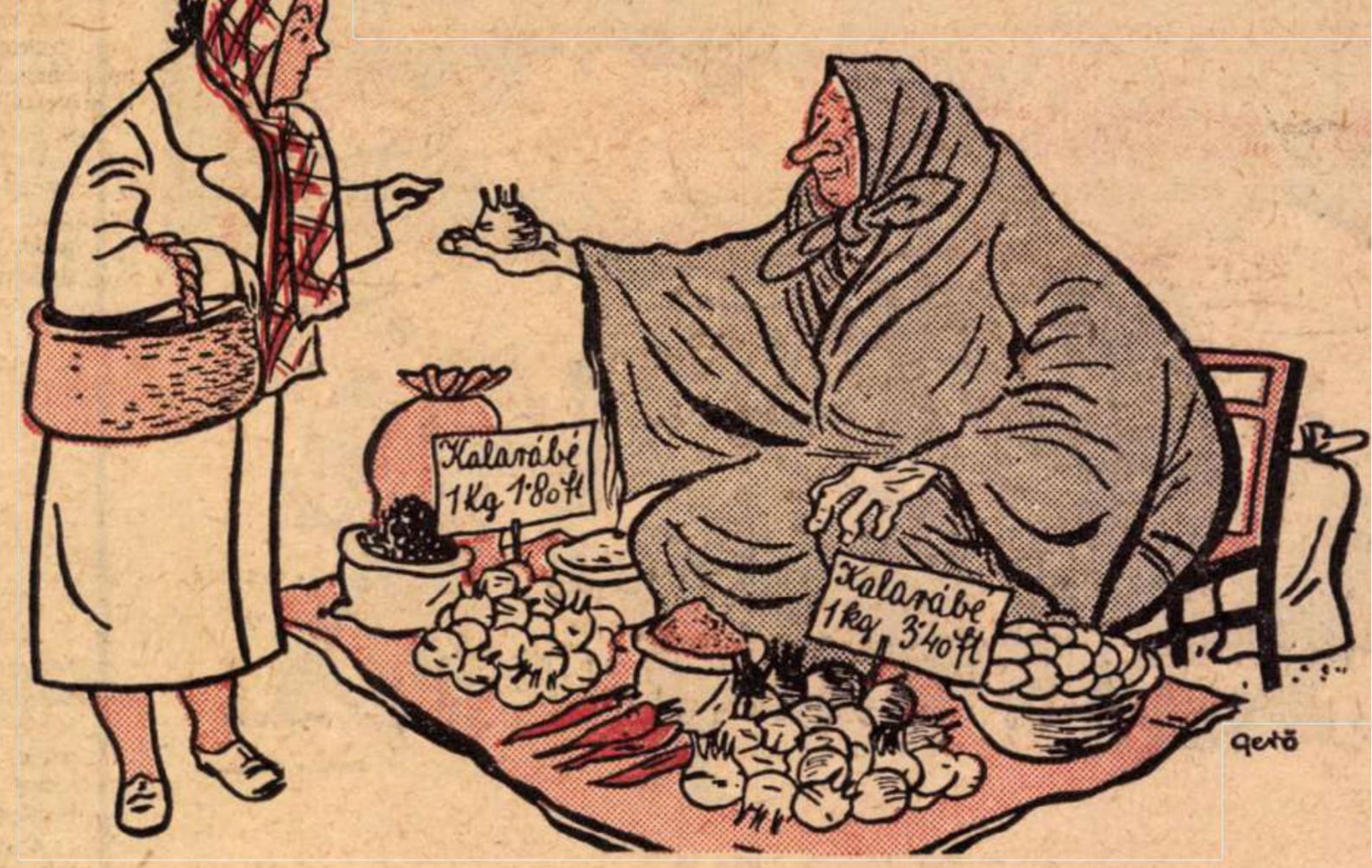

— Ezt vegye lelkem, ez exportminőség!

(Gerö Sándor rajza)

Egy perccel javítás után

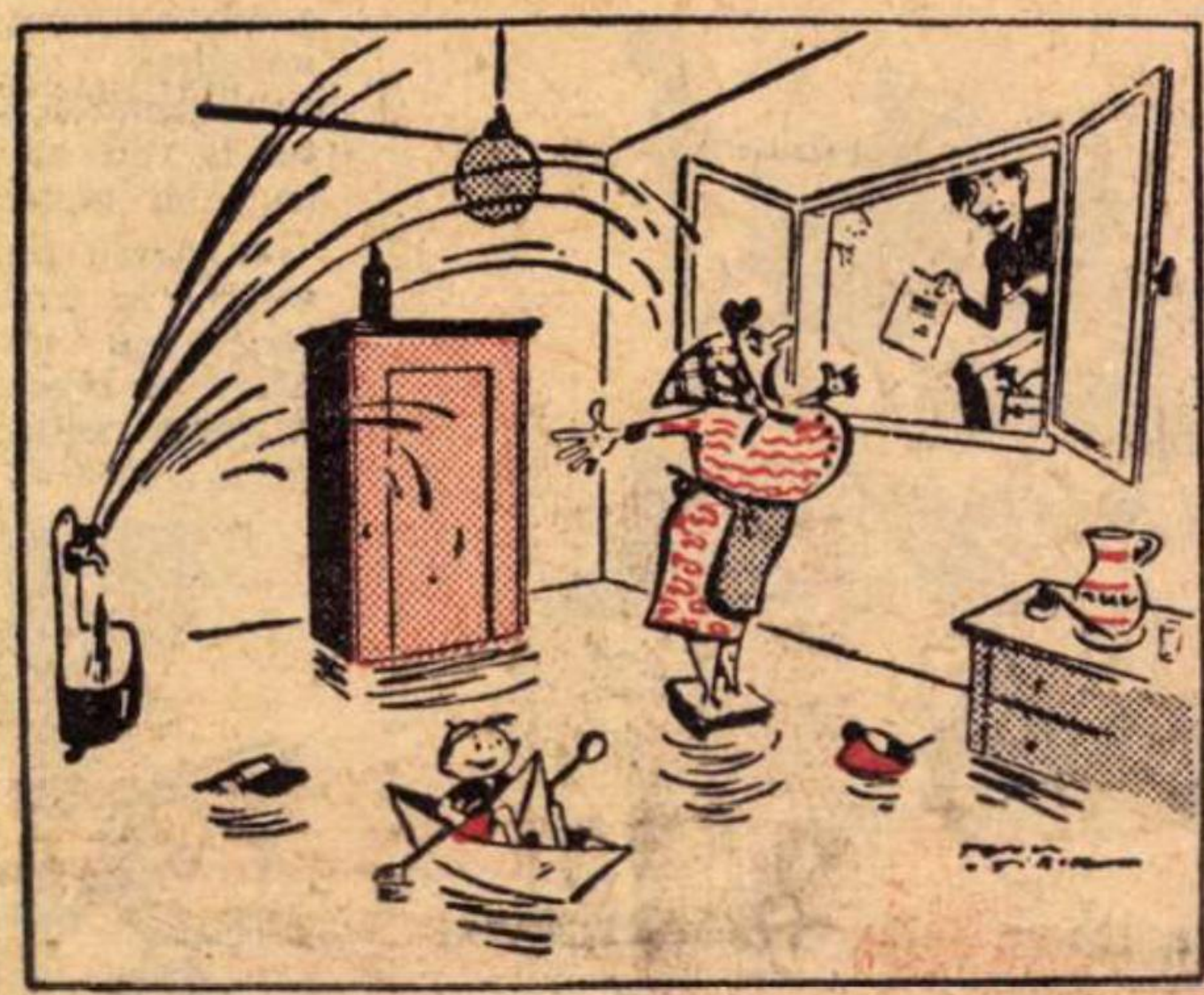

— Jöjjön csak vissza, máris rossz a csap!
— Helyes. Visszajövök és megint aláíratom, hogy jó...

(Toncz Tibor rajza)

A titok nyitja

Egyes ceruzák grafitja kemény, és alig látható vonalakat húz.

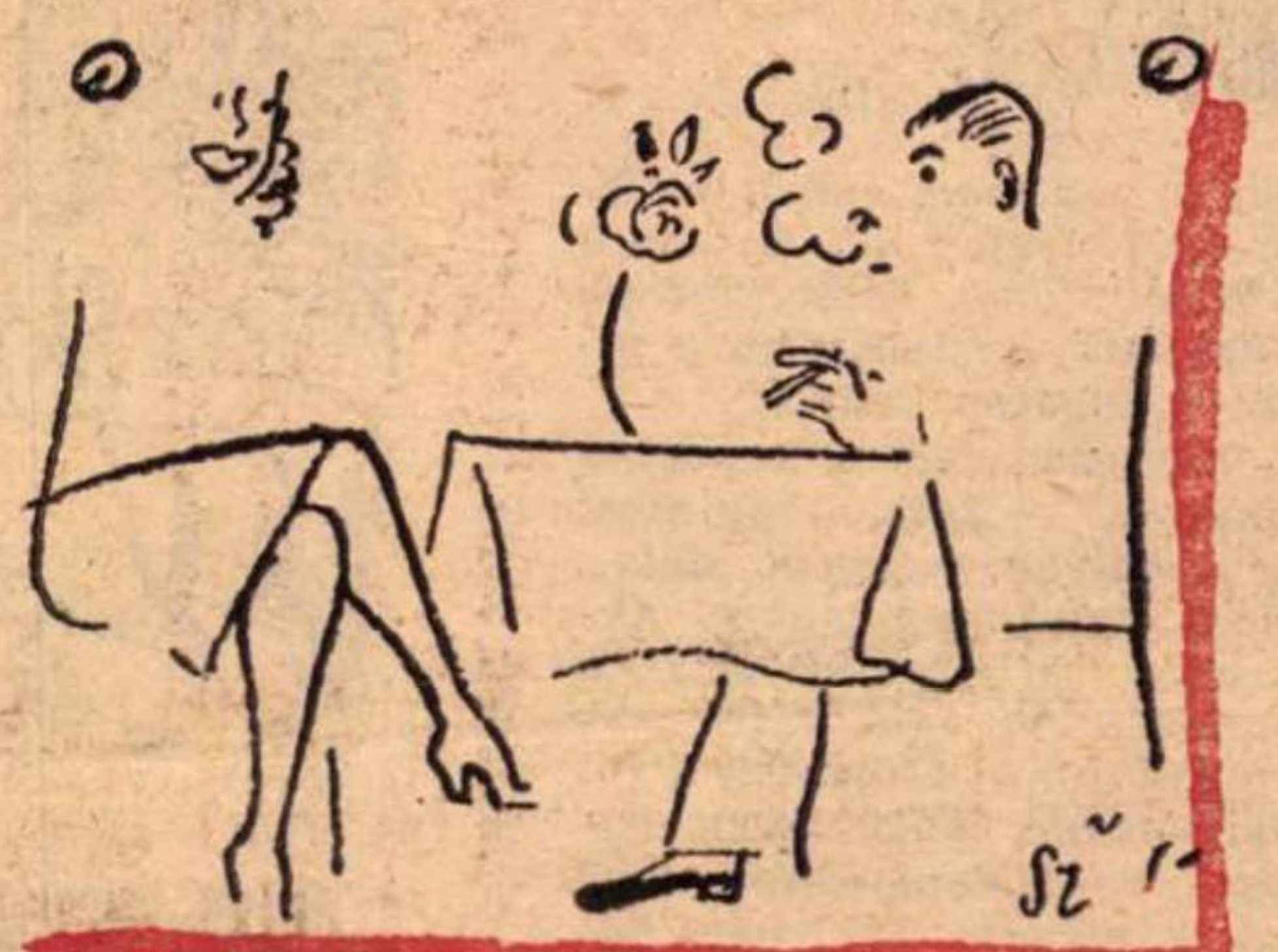

Rajzolónk egy rendkívül mulatságos rajzát közöljük, sajnos azonban nem mindig fogott a ceruzája.

(Szür Szabó József rajza)

Ofotért szabadalom

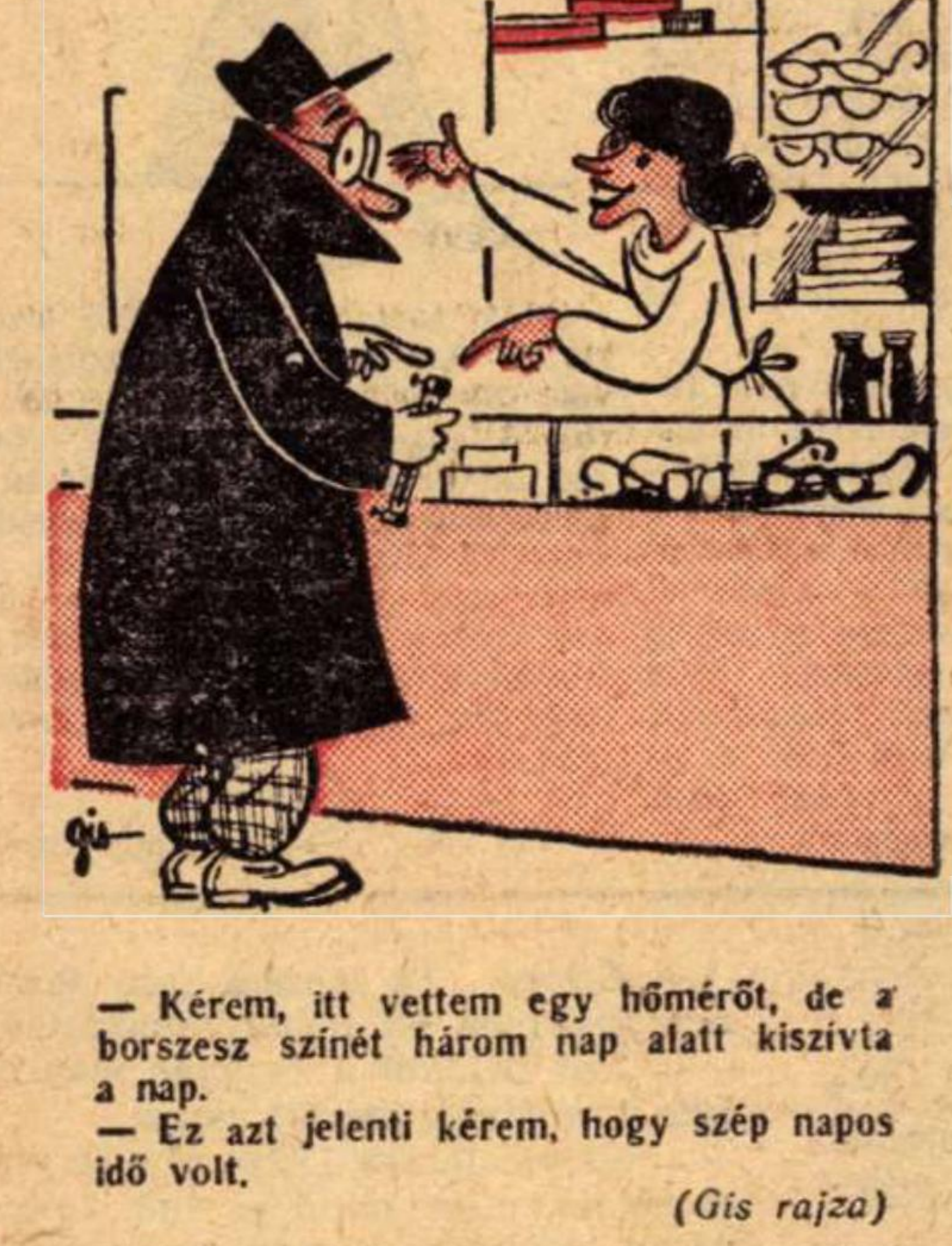

— Kérem, itt vettem egy hőmérőt, de a borszesz színét három nap alatt kiszívta a nap.
— Ez azt jelenti kérem, hogy szép napos idő volt.

(Gis rajza)

Olyan, mint a víz

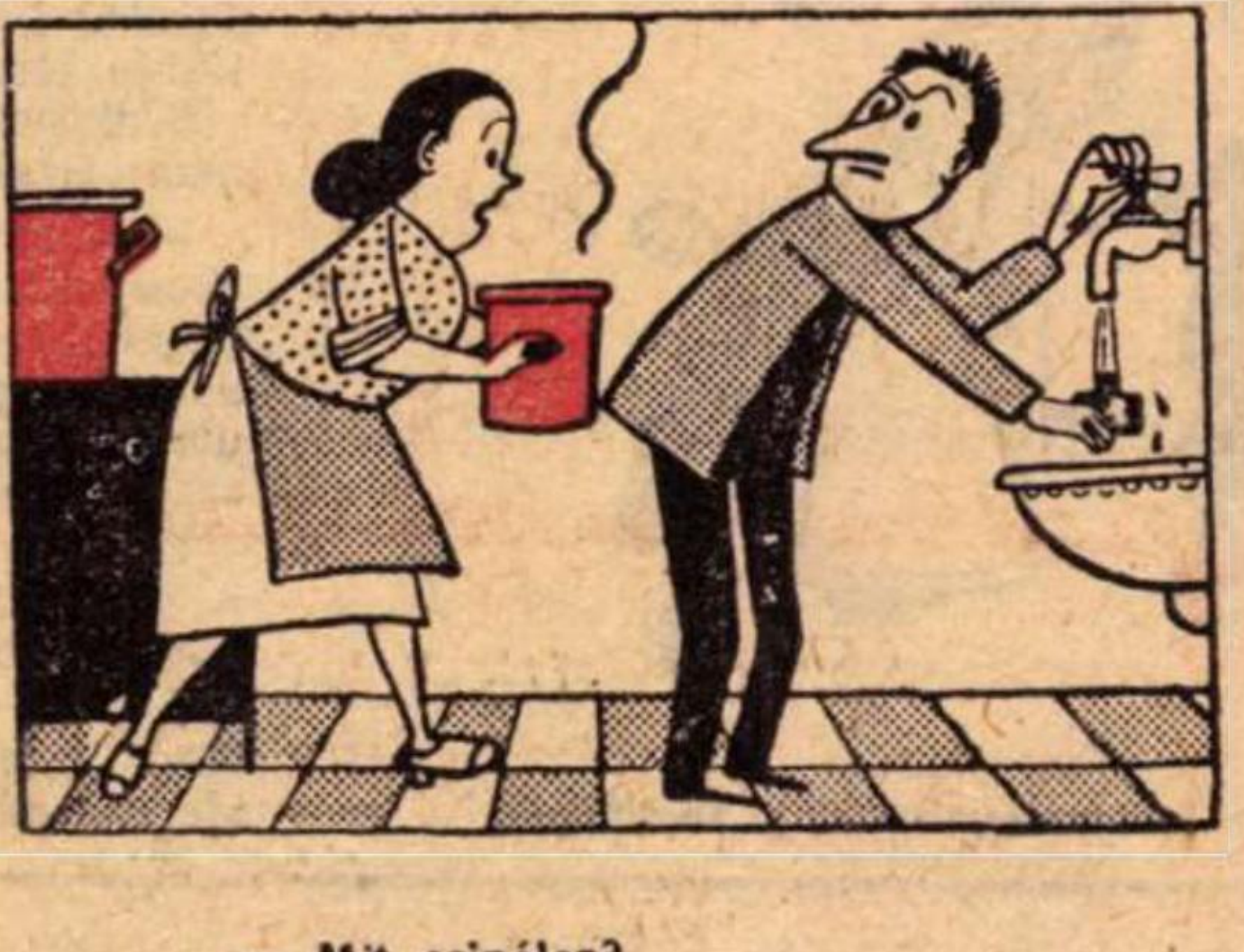

— Mit csinálsz?
— Elfogyott a töltőtolltintám!!!

(KASSO rajza)

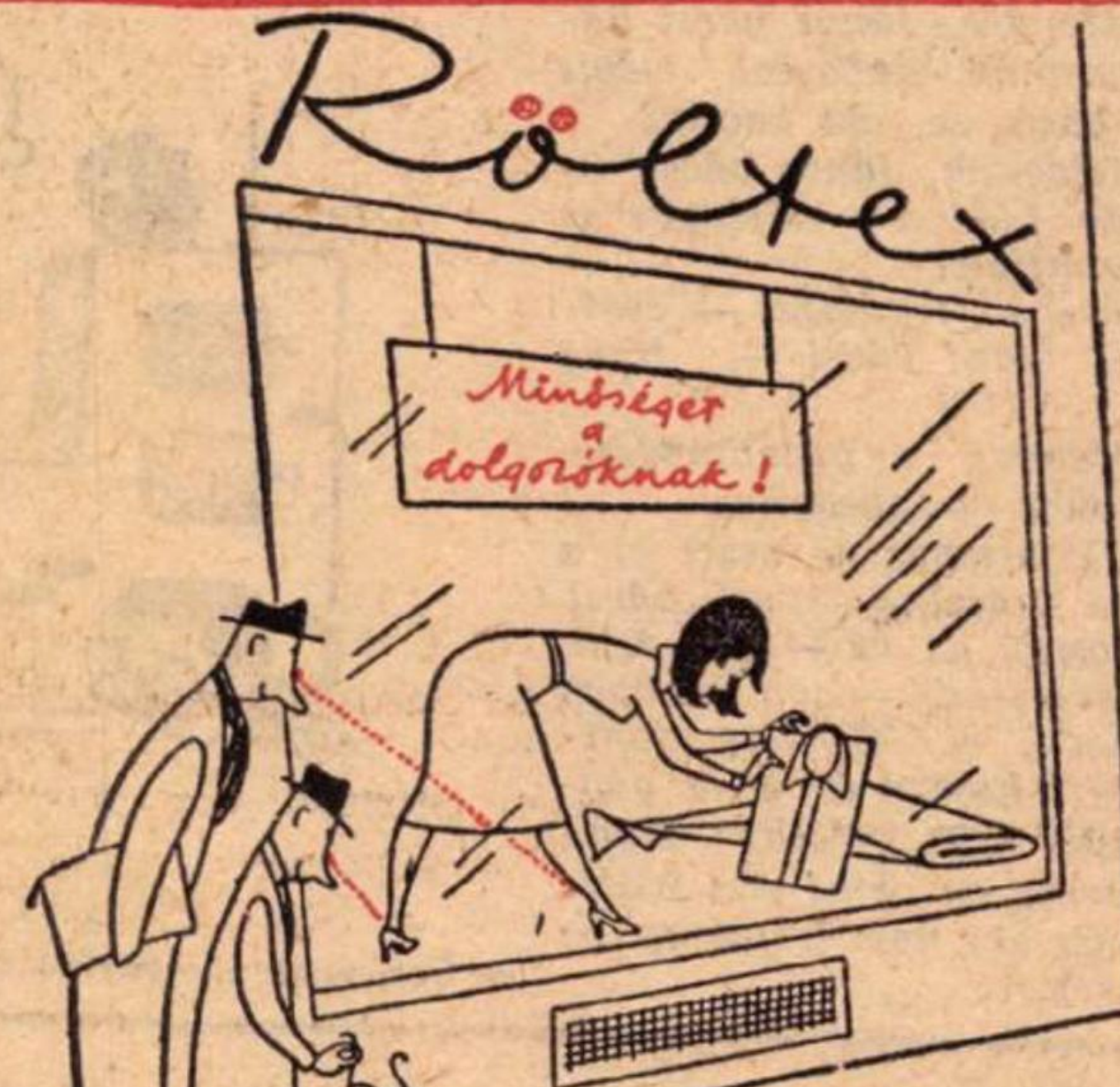

Kép szöveg nélkül

(Réber László rajza)

Egy bőrönd kalandjai

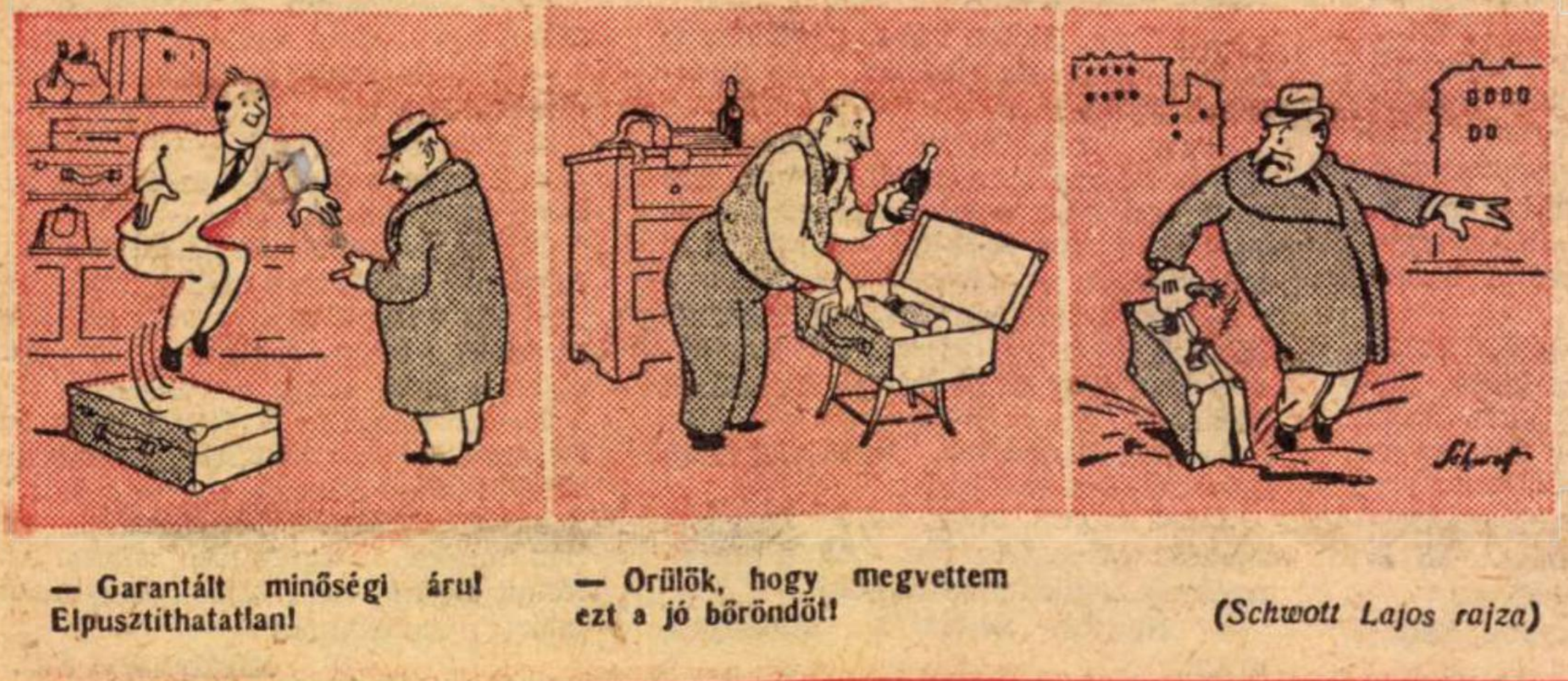

— Garantált minőségi áru! Elpusztíthatatlan!

— Örülök, hogy megvettem ezt a jó bőröndöt!

(Schwott Lajos rajza)

Javult a borotvapenge minősége?

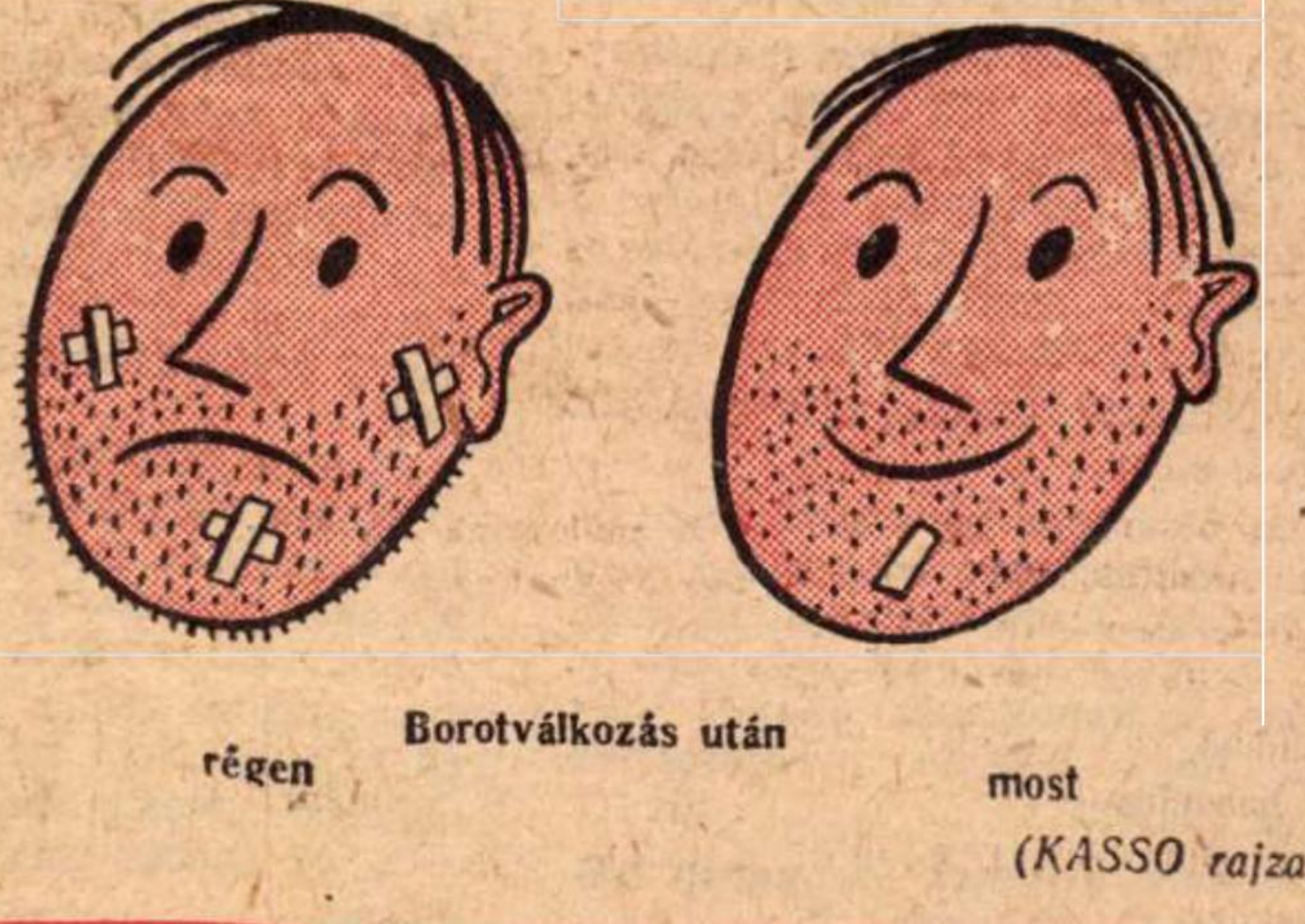

Borotválkozás után

régen

most

(KASSO rajza)

TAVASZI RIGMUS

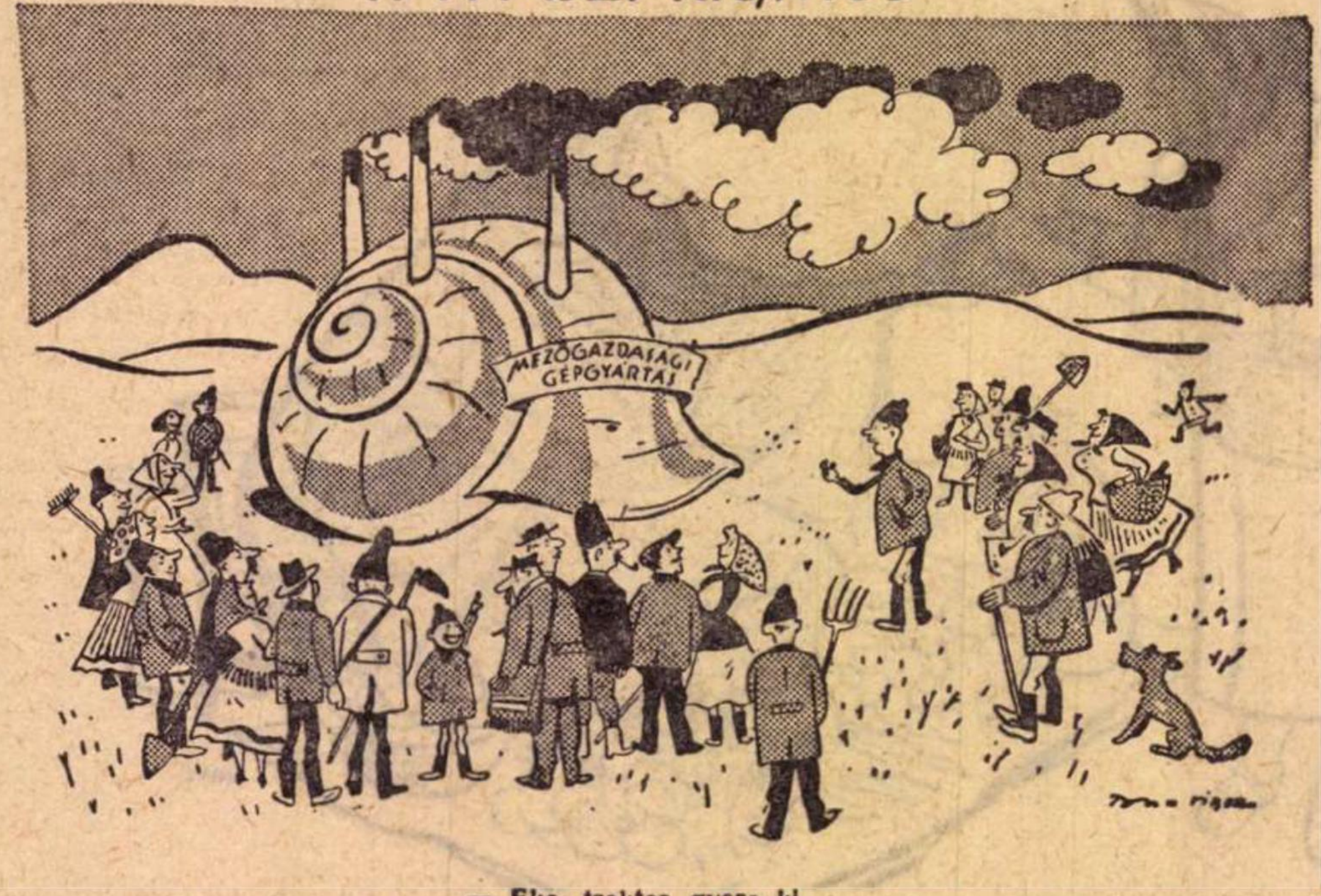

— Eke, traktor gyere ki,
Ég a munka ideki...

Március

Süt a nap, nem éppen melegen, de fényesen. Az is jobb a semminél. János bácsi kint áll a kapuban, szortyogtatja a pipáját, hunyorog felfelé.

— Melegszik már a napocska — bólogat. — Igaz, hogy most még a kályha melegebb nála... Hanem egy hónap mulva! Akkor már süttethetjük vele a hasunkat! Az való már csak a magamfajta öregembernek...

Nyilvánvaló, hogy János bácsi ezt az életepárjának, Sári néninek mondja. Sári néni bólint, hogy úgy van az, aztán beballag a konyhába. János bácsi továbbtámogatja a kapufélfát. Akkor megjelenik a Lidi, Csugari Bálintné. Lidi húszesztendős, János bácsi háromszorannyi, de azért mégis János bácsi az, aki kacsint.

— Melegszik, János bácsi? — szól oda Lidi. — Melegíti az öreg csontjait?

— Öreg az országút! — csattan fel Jani bácsi. — Hová mégy?

— Megyek a gépállomásra, a szántást megbeszélni.

— Elkísérnélek — veszi ki a pipát a szájából János bácsi.

— Hosszú az út — véli Lidi.

— Hát aztán? — jön méregbe Jani bácsi. — Ökörrel szántsak, mert hosszú az út a gépállomásig? Te is csak olyan vagy, mint a többi! Azt hiszitek, hogy aki nem húszéves, az már öreg...

FŐPRÓBA

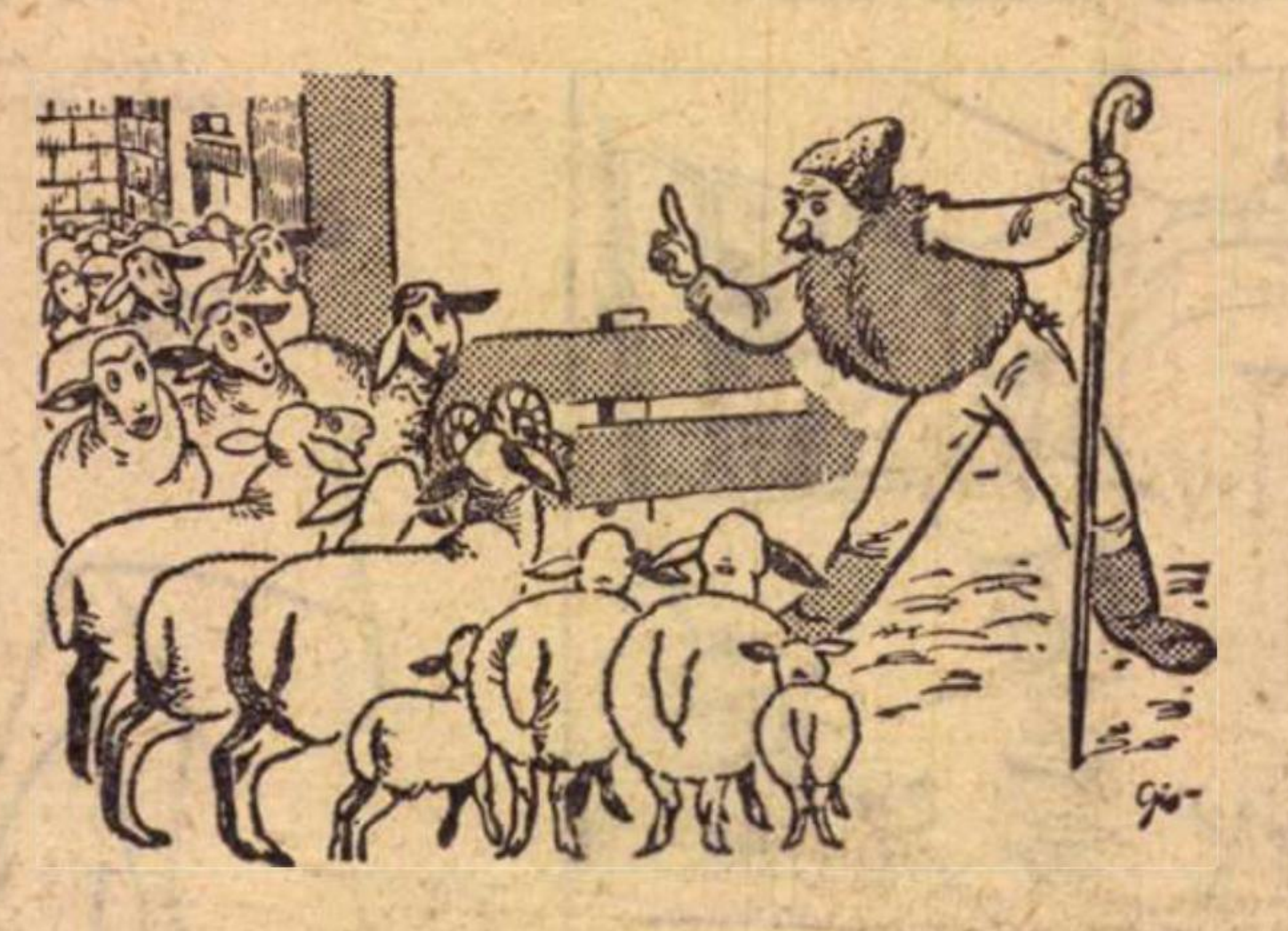

— És mit fogtok válaszolni, ha az elnök megkérdezi, hogy betartom-e a tisztasági rendszabályokat?
— Beee!

Alibi?

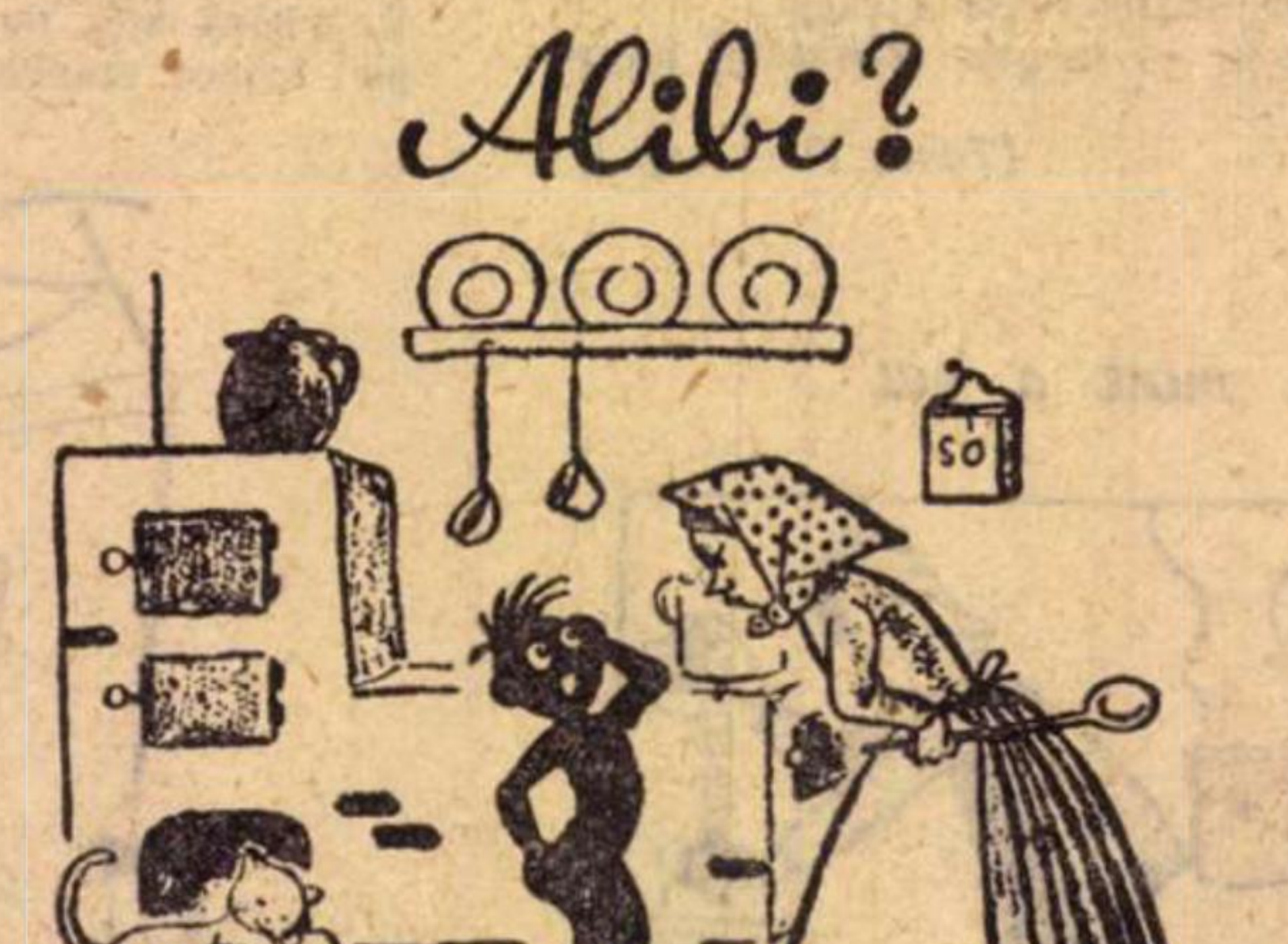

— Esküszöm édesanyám, nem én loptam el a hurkát a füstölőből!

BOCSKOR AZ ASZTALON

Derék, dolgos ember volt Dusza János, a tocsogói téesz elnöke, de ősz óta úgy érezte, hogy a szalmakazlukon van a világ teteje. Hiába, a 15—20 000 forintos jövedelmek szűkké tették lajbliját a szíve fölött.

Ezzel magyarázható, hogy a tervkészítés alkalmával, amikor már mindenki elmondta a magáét, az elnök, hangjában kis sajnálkozással kinyilatkoztatta:

— Ha az ember beles ebbe a tervbe, a mázsa kukoricáktól, a süldőktől, a gyümölcsfáktól, nem látja a jövőt. Úgy terveztek ti, mint egy ágrólszakadt kisbérlő, nem pedig, mint ahogy négyszáz hold gazdáinak kéne.

A tagság eddig nemigen értette. Hát ő rátért a dolog legvelejére.

— Vasbetonvázas istállót építünk száz marhára. Értitek? Ebben az évben már a rádió is majd csak rólunk beszél, ha felépítjük... Igaz-e?

Nem valami nagy lelkesedés fogadta az ötletet, lévén a szövetkezetnek összesen harminckét szarvasmarhája. De az elnök már túl is volt az istállóépítésen. Még nagyobb munkába „kezdett".

— Aztán miféle kis viskóban van ez az iroda! Épphogy összehozhatunk ide egy értekezletet. Akkor is olyan pipafüst van, hogy vályogot vethetne belőle az ember... Igaz-e?

Egy-két ember bólogatott, a többi nem tartotta pokolbéli dolognak a pipafüstöt.

Dusza folytatta és még soha ilyen szépnek nem hallotta a saját hangját.

— Építünk hát egy irodát... Nem is irodát, inkább székházat magastoronnyal... Nagyteremmel, színpaddal, elnöki szobával... És neonnal írjuk ki, hadd lássa, aki éccaka erre jár, hogy ez a vígkedvű téesz székháza. Igaz-e?

Senkisem helyeselt, de ez őt nem zavarta.

— Aztán még egy telet nem fagyoskodunk szekéren. Nem az ántiját! Veszünk két öttonnás teherautót. Úgy búgnak majd a főutcán, hogy összeszalad a falu és azt mondják: Ez igen!... Igaz-e?

Csuta Mátét elöntötte a méreg a fellengős tervezgetésre. Arra gondolt, ha mindezt megveszik, felépítik, jövőre nem érik el az idei jövedelem negyedét sem. Megmondta hát haragosan:

— János is nekiindult, mint a göllei bocskor.

Ráncba futott a szóra Dusza magas homloka. Mogorván kérdezte:

— Hogy kerül a bocskor az asztalra?

— Hogy? Majd elmondom — tüzelt Csuta és elkezdte:

— A parasztnyúzó jobbágyidőkben történt, amikor még bocskort hordott a szegénynép. Egy göllei ember hetek óta készült a somogyszili vásárba, hogy vesz magának olyan bocskort, hogy belepirulnak a lányok, ha meglátják.

— El is ment. Száz vásáros ezer bocskorát felpróbálta, míg végre kedve szerint valóra akadt. Sárga volt a bőre, patyolatfehér a szíja, hímzett az orra. Csodálatos bocskor volt. Olyan szép, hogy lábra venni is bűnnek tűnt a szegényember előtt.

— Le is szurkolt érte három kemény forintokat. Majd negyedévi keresetét. De nem bánta. Ott

a vásárban azonnyomban eldobta régi bocskorát és felvette az újat. Hadd nézzék, hadd csodálják!

— Az úton, hazafelé mentében is szüntelen a lábán lévő bocskort nézegette. Megnézte a ballábast, amint előrelépett és azt mondta: „Ez a szebbik" Aztán előrelépett a jobblábassal, rápillantott szerelmetes nézéssel és megállapította: „Ez a jobbik"

— Így ment, szét se nézett az úton. Csak mondogatta: „Ez a szebbik — ez a jobbik" és váltogatta a lépteket a szavakkal. Mire a sötétben már nem látott el a bocskorig, megrőkönyödve tapasztalta, hogy régen túlhaladt Göllén, beért Attalára. Gyalogolhatott is visszafelé két órát. És azóta, ha valaki nagyon nekibuzdul és azzal sem törődik, hogy meddig jut, azt mondják rá: Elindult, mint a göllei bocskor.

Eddig tartott Csuta Máté históriája. Az elnök holdvilágfehérré vált tőle és pirossá, mint a tarlótűz. A tagok meg nevettek, csendes nevetéssel. És újrakezdték a tervkészítést. Neonfény, teherautó, meg tornyos székház nélkül. Inkább csak józan ésszel, hogy jusson hízóra, csizmára, és maradjon istállóbővítésre, gyümölcsfatelepítésre is. Mert mindkettő fontos: Igaz-e?...

Bajor Nagy Ernő

EGY ÉRDEKLŐDŐ MILLIOMOS

Raul L. B. Sorgan gondosan elolvasta a Los Angeles Examiner cikkét, aztán tűnődve nézett maga elé. Pontosan három hónappal ezelőtt örökölt. Három hónappal ezelőtt halt meg az idősebb Raul L. B. Sorgan és a fiúra hagyta minden vagyonát, ami mindösszse kétszáztizenegymillió dollárból és sok részvényből állott.

Ez az újságcikk azonban megzavarta. Alapos ember volt és azt tartotta, hogy a problémát el kell intézni. Jól, vagy rosszul, de végére kell járni a dolgoknak. Rágyujtott egy Camelre és becsöngette soffőrjeinek egyikét, Jamest, aki kedvence volt.

Egy pillanat mulva már ott állt előtte James:

— Itt olvastam egy cikket az újságomban. A cikkben arról van szó, hogy a nyomorgó munkások nyugtalanok. Miért nyugtalanok? Ezt nem értem. Hogyan nyomorognak, James? Úgy értem, hogy hogyan nyomorognak ezek az illetők?

— Fáznak, éheznek és nagyon nehéz a munkájuk uram.

— Értem James. Hozza elő a Rollsot.

Egy perccel később, a hatalmas Rolls-Royce már várta urát. Raul beült a kocsiba és kiadta a parancsot:

— Hajtson fel a hegyekbe James. A magasba, ahol hó van. És hideg.

A gépkocsi zajtalanul megindult. Amikor már elég magasra kapaszkodtak a tükörsima betonúton, Raul kiszólt a soffőrnek, hogy álljon meg.

A milliomos levetette nehéz prémbundáját, ledobta maga elé és egyszerű kiskabátban kilépett a kocsiból.

Járkált gondterhelt arccal, topogott, rágyujtott egy cigarettára. Félig elszívta a Camelt, aztán bedobta a hóba. Visszaült a meleg kocsiba és csalódottan mondta a soffőrnek:

— Hát ez volt a fázás James. Kipróbáltam. Nem nagy dolog. Mi is volt az a másik, amit mondott?

— Az éhezés uram. Nagyon kellemetlen.

— Értem. Illetve nem értem. Hát azt hogy szokták csinálni? Valamit csak esznek, hiszen éhen nem veszhetnek, nem igaz?

— Igen uram. A szegények a legolcsóbb ételeket eszik a legolcsóbb lunch roomokban.

— Értem. Akkor hát hajtson most a legolcsóbb los angelesi kis kocsmába James.

James segítségével megrendeltek egy hatalmas lábos chili beanst, ami nem volt más, mint babfőzelék erősen fűszerezve, mexicói módra. Raul megkóstolta a szokatlan ételt.

— Hát ezt is kipróbáltam. Egészen jó étel, csak egy kicsit túl van fűszerezve. Meg lehet szokni. Mehetünk James.

Amikor hazaértek, Raul hirtelen odafordult a soffőrhöz:

— Mi is volt még, amit mondott James? Mi bajuk van még a szegényeknek, akik nyugtalanok?

— Nagyon nehéz a munkájuk, uram.

— Értem. És teszem azt James, mit neveznek ők nehéz munkának?

— Hát például a favágás már nehéz munkának számít uram.

— Helyes James. Látja, magát azért szeretem, mert mindent tud. Legyen olyan kedves és hozzon be nekem az ebédlőbe egy fát James.

— Igen uram.

James megjelent az ebédlőben, kezében egy fadarabbal.

— Na és mivel szokták ezt a fát elvágni James?

— Fejszével uram.

— Legyen szíves, kérem, hozzon nekem egy ilyen fejszét.

James behozta, Raul megfogta a nyelét és kettévágta vele a fadarabot.

— Ez volt a nehéz munka. Nem mondom, hogy kellemes, de nem olyan nehéz, mint gondoltam.

James felszedte a kettévágott fadarabot és még hallotta, amint ura rosszkedvűen mormogta maga elé:

— Érthetetlen. Fázás, éhezés és nehéz munka... Egyik sem valami különös. De hát nem értem, hogy akkor miért nyugtalanok?

Királyhegyi Pál.

KULTURFRONT

Darvas Szilárd:

A GYANAKVÓ EMBER

Az illető, akiről szó lesz, jó barátom, illetve az volt, míg meg nem ismertem jellemének ama fogyatékosságát, hogy túlságosan bizalmatlan és gyanakvó az emberiséggel szemben. Én az ellenkező végletet képviselem: túlságosan bízok mindenkiben, ami szintén nem helyes, de még mindig a jobbik eset. Jobb mindenkiről a jót feltételezni, mint a rosszat, mert a kockázat ugyanannyi és így legalább magunkról is feltételezhetjük, hogy jók vagyunk, ami nem csekélység.

Barátomból a következőképen ábrándultam ki:

Futólagos, de régi ismeretség után meghívott, hogy látogassam meg a lakásán, ott kényelmesebben elbeszélgethetünk, mint egy eszpresszóban. Szívesen elmentem s nagyon jól is éreztem magam nála, megvitattuk a magunk és főleg a mások problémáit, szóval jól telt az idő, mindaddig, míg meg nem mutatta a könyvtárát. Ekkor egycsapásra kiábrándultam belőle.

A könyvespolcok fölött ugyanis nagy betűkkel a következő fenyegetés volt olvasható:

KÖNYVET MÉG NEKED
SEM ADOK KÖLCSÖN!
ÚGYSEM ADOD VISSZA!

Egyszeriben elöntött a méreg az önzésnek és a mások iránti bizalmatlanságnak ezen a hetyke megnyilvánulásán. Már a raffinált fogalmazás is felbőszített, ez a „még neked sem", ez a megtisztelő kiemelés, amely rám és bárki másra egyaránt vonatkozik. Ez a kollektivizált pimaszság, amely úgy zárja ki az egész emberiséget az ő vacak könyveinek élvezetéből, hogy minden egyed azt higyje, a megkülönböztetés kizárólag neki szól.

Mit képzel ez az ember? — töprengtem magamban. Talán azt hiszi, hogy aki látja a feliratot, így morfondírozik: Jaj, hogy szeretheti ez a könyveket, ha még nekem sem adja kölcsön őket. Vagy: Jaj, milyen fontos lehetek én ennek, hiszen fáj neki, hogy miattam se tud kivételt tenni... No de akad ilyen buta ember?

És mi az hogy „úgysem adod vissza"? Honnan tudja? Tudtommal nem loptam ezüstkanalakat,

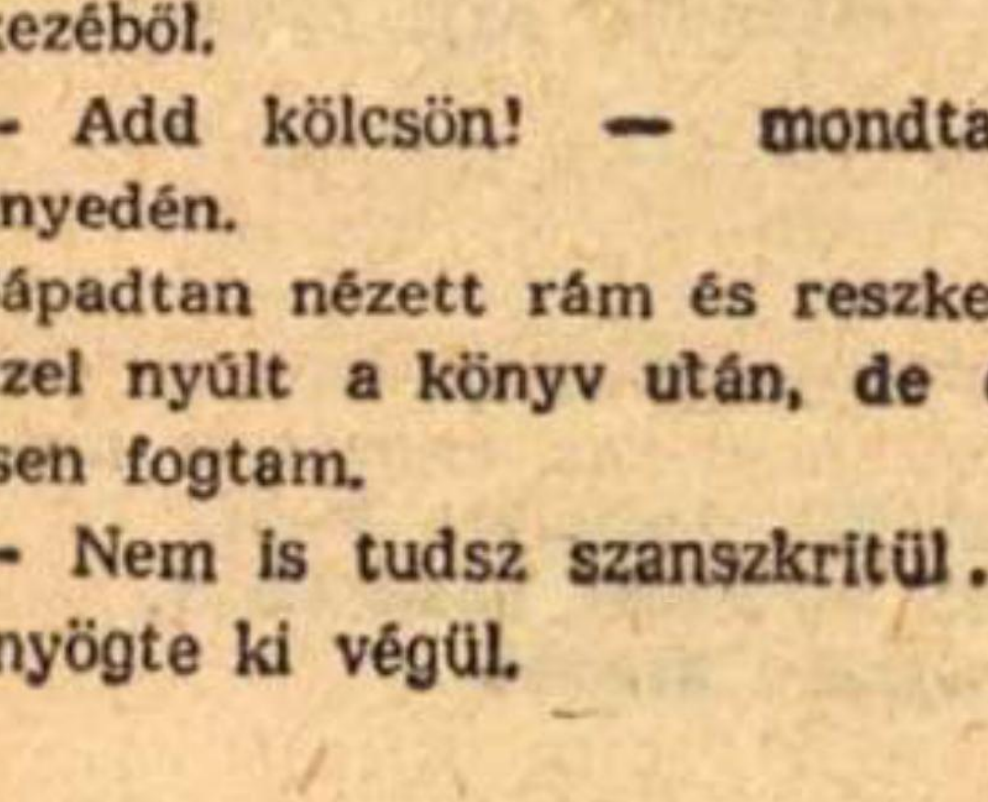

hogy ilyen hírem legyen. Vagy azt hiszi, hogy az ő nyavalyás lakásába csupa tolvaj jár?

Elhatároztam, hogy egy életre szóló leckét adok neki. Éppen büszkén mutogatott valami könyvritkaságot, a szegedi halászlé elkészítésének százféle módja vagy valami más ilyesmi volt szanszkrit nyelven, állítólag az egyetlen példány egész Európában. Kivettem a kezéből.

— Add kölcsön! — mondtam könnyedén.

Sápadtan nézett rám és reszkető kézzel nyúlt a könyv után, de én erősen fogtam.

— Nem is tudsz szanszkritül... — nyögte ki végül.

— Ostobaságokat beszélsz — mondtam szárazon. És kivágtam valami halandzsát, amitől elnémult, mert épp úgy törte a szanszkrit nyelvet, mint én, vagyis sehogy.

Ekkor alamuszi vigyorgással a feliratra mutatott. Még komorabb lettem

— Úgy érted, hogy ez rám is vonatkozik? — kérdeztem zordonan és a kalapom után nyúltam.

Kérlelni kezdett. Hajthatatlan maradtam. Sírt. Nem vettem róla tudomást. Letérdelt és átkulcsolta a lábam. Odébbrúgtam.

Végül panaszos üvöltéssel kölcsönadta a könyvet. CSAK NEKEM. Mert tudja, hogy én kivétel vagyok. Visszaadom.

Ez volt első és utolsó látogatásom nála. Mert — mint már említettem — nem szeretem a bizalmatlan és gyanakvó embereket. Ha az utcán látom, messzi ívben elkerülöm.

Annál inkább, mert a könyve elveszett. Ördög tudja: a gyerekek hordták szét vagy a feleségem adta kölcsön valamelyik szanszkrit barátnőjének, de nincs meg. Csöppet se bánom. Úgy kell az ilyen gyanakvó, bizalmatlan embernek.

A Magyar-Szovjet Barátság Hónapja alkalmából

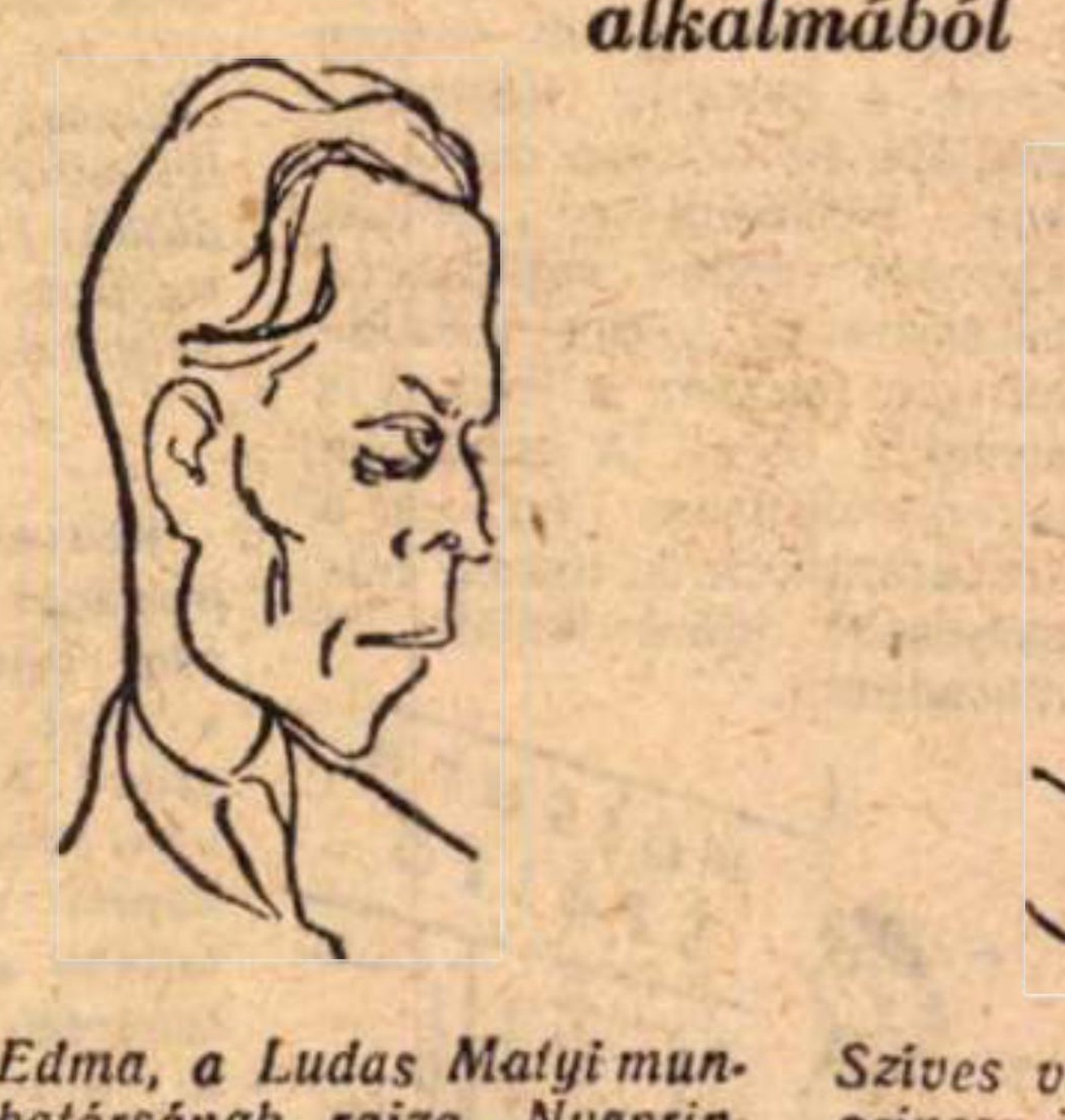

Edma, a Ludas Matyi munkatársának rajza Nyeprincevről, a kiváló szovjet festőművészről.

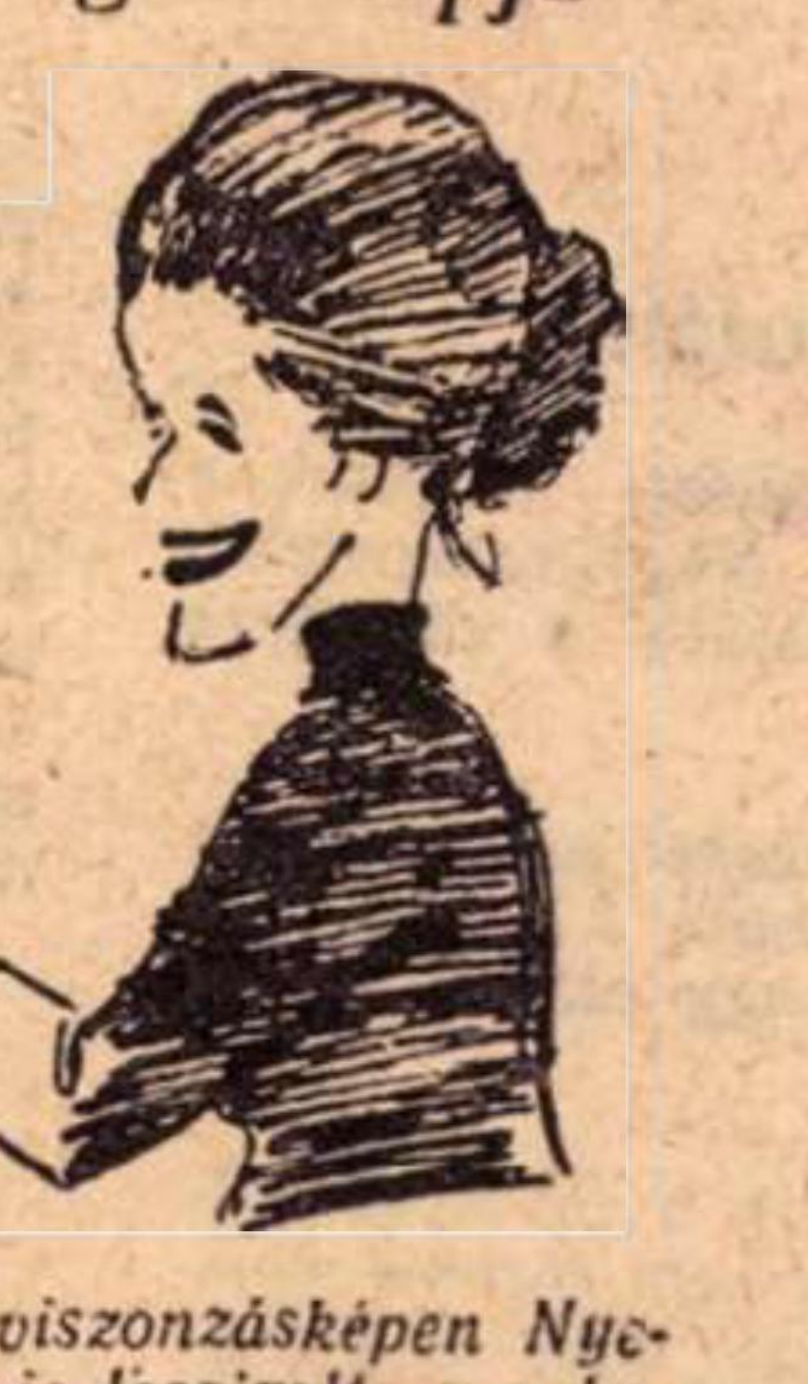

Szíves viszonzásképen Nyeprincev is lerajzolta munkatársunkat, Edmát.

Kazakevics, a kiváló szovjet regényíró, a „Tavasz az Oderán" című regény szerzője ezt írta a Ludas Matyi számára:

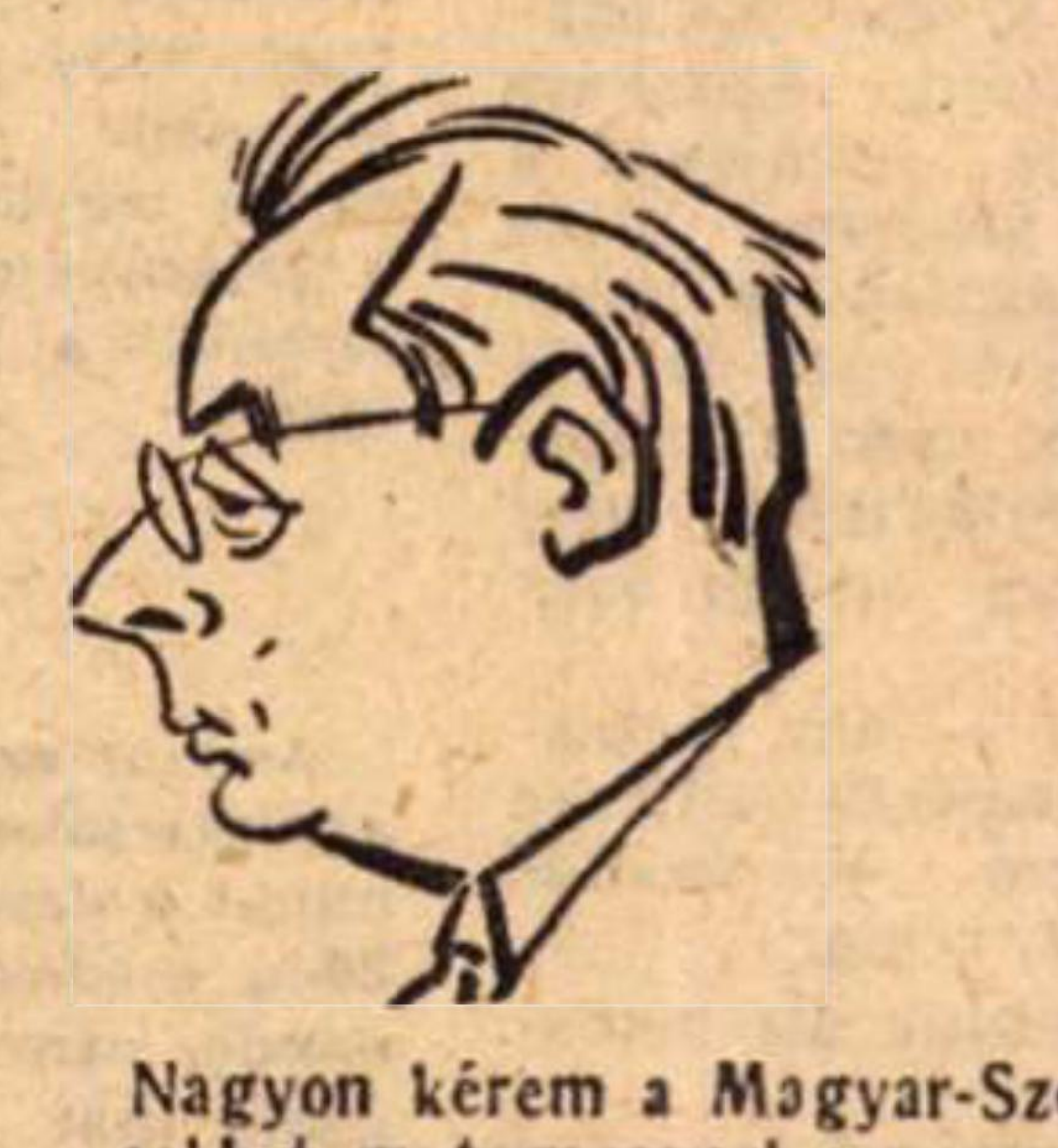

Я очень прошу руководителей
Венгеро-Советского Общества
поменьше показывать
меня, и побольше пока-
зывать мне
Э. Казакевич

Nagyon kérem a Magyar-Szovjet Társaság vezetőit, kevesebbet mutogassanak engem, de többet mutassanak nekem.

A. G. Kazakevics

Pillanatképek Debrecen kulturéletéből

Sándor RIPORTJA

A város kinőtte színházát

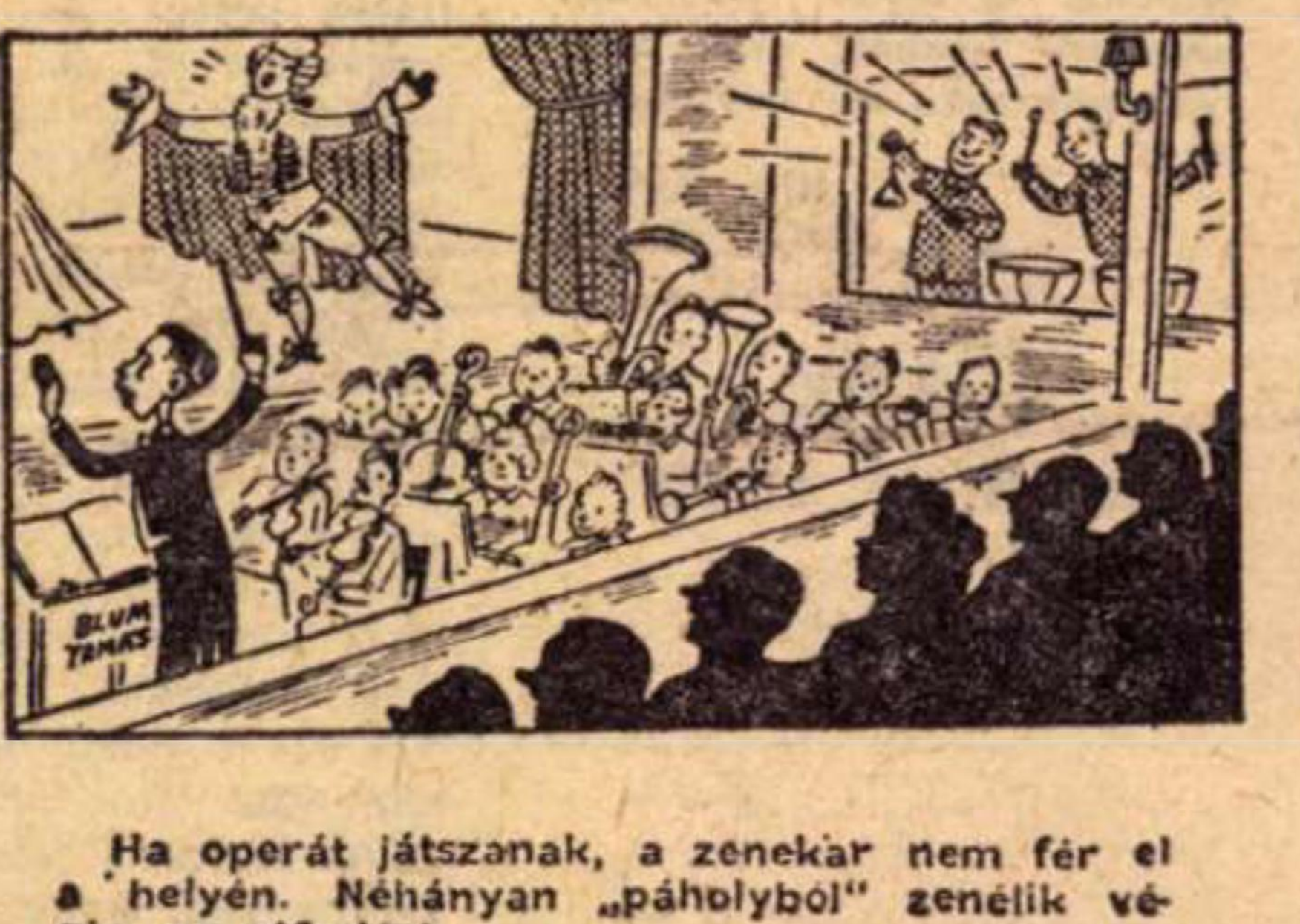

Ha operát játszanak, a zenekar nem fér el a helyén. Néhányan „páholyból" zenélik végig az előadást.

Lóhoz beszél a bika!

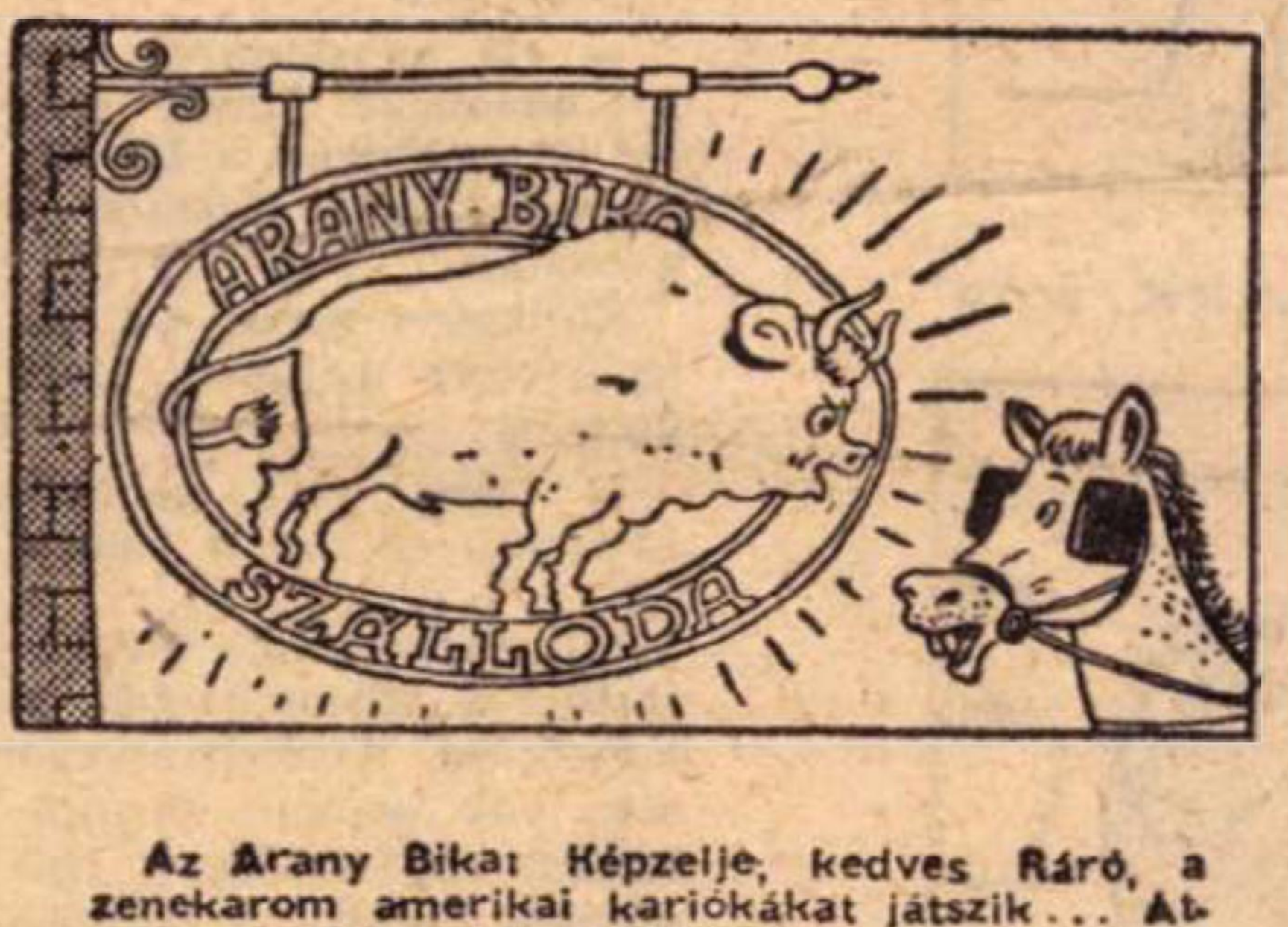

Az Arany Bika: Képzelje, kedves Ráró, a zenekarom amerikai kariókákat játszik... Átesett a maga másik oldalára.

A Déry-múzeum laboratóriuma

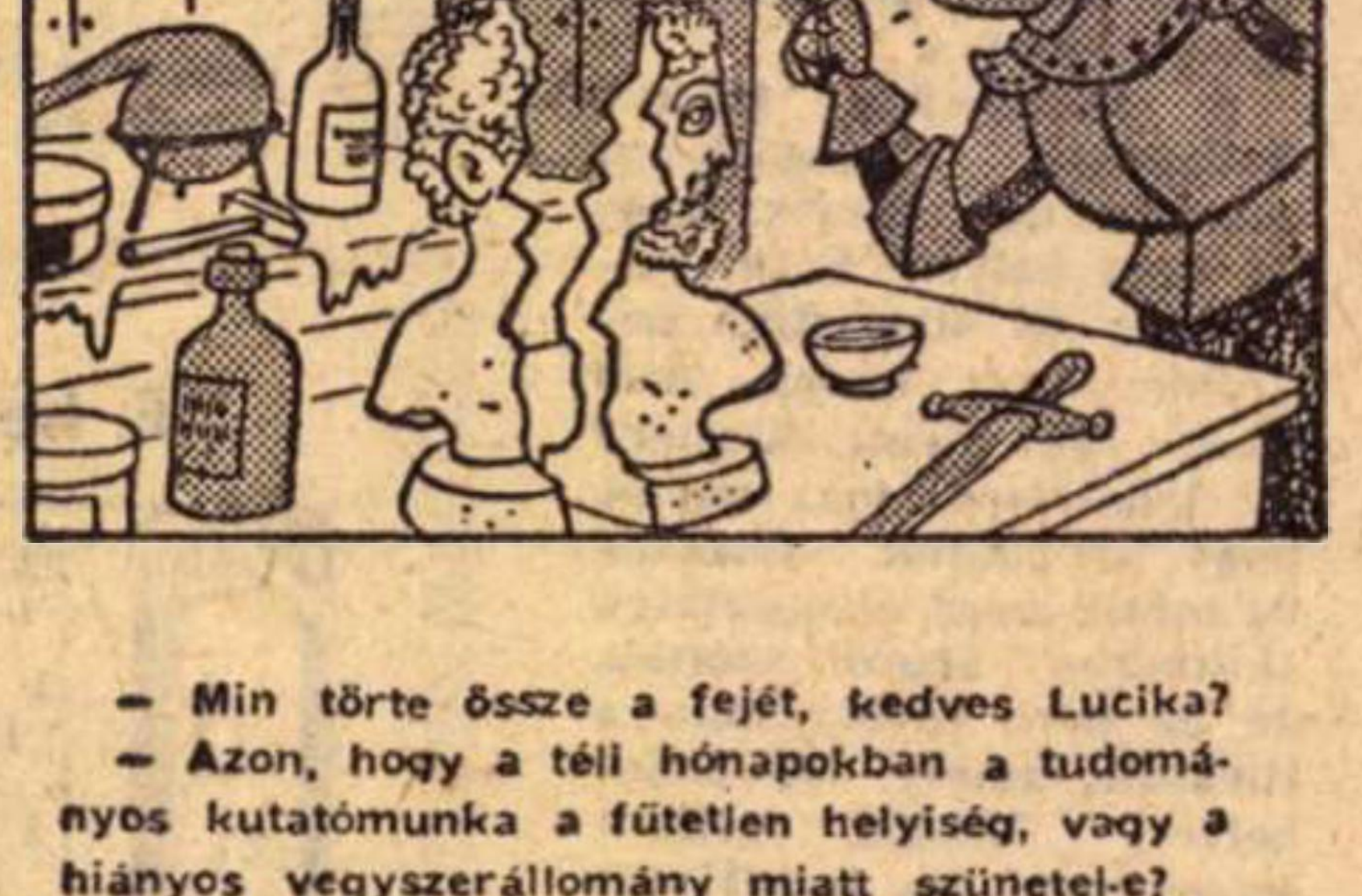

— Min törte össze a fejét, kedves Lucika?

— Azon, hogy a téli hónapokban a tudományos kutatómunka a fűtetlen helyiség, vagy a hiányos vegyszerállomány miatt szünetel-e?

A „Szabi"-ban

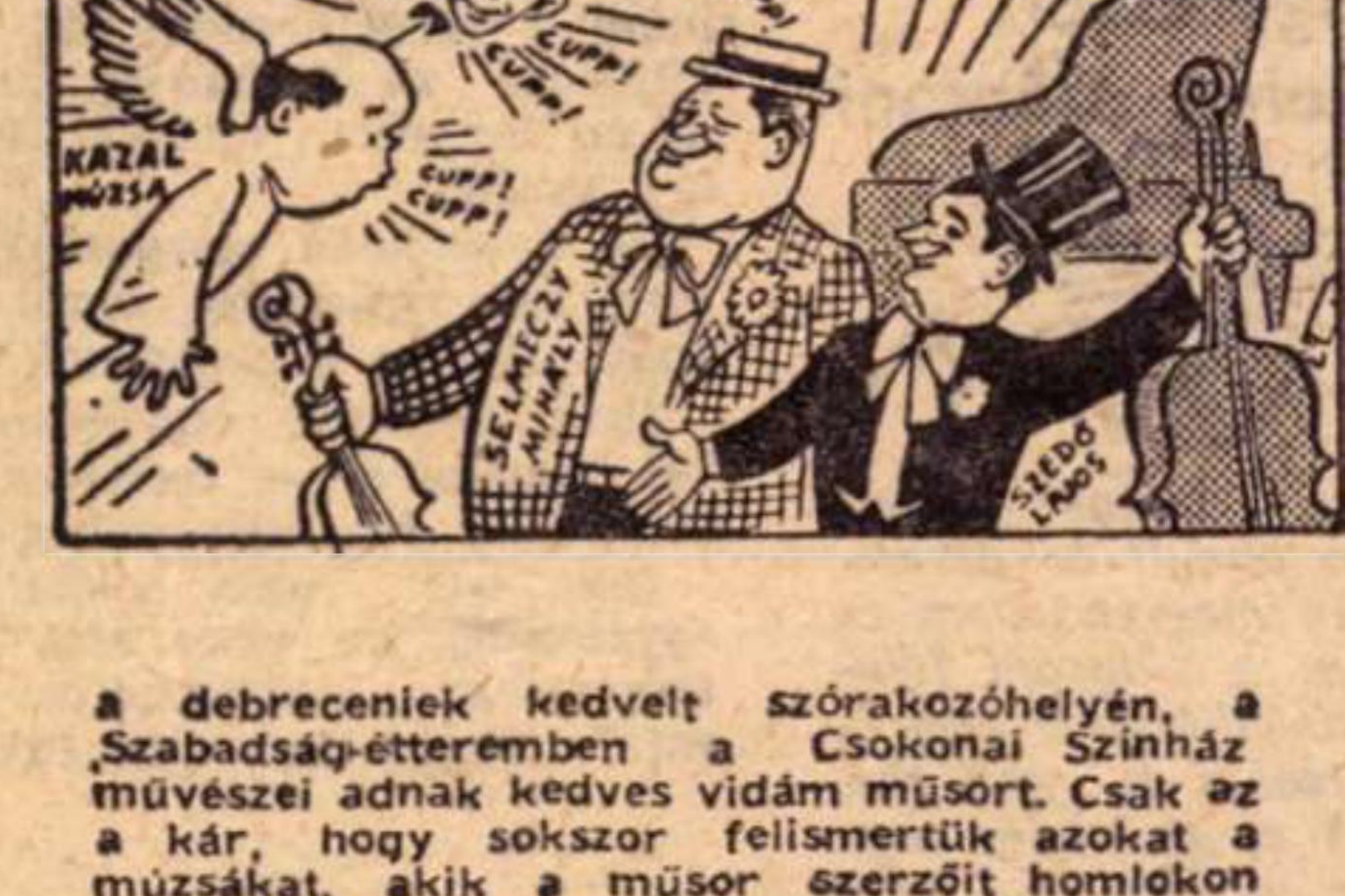

a debreceniek kedvelt szórakozóhelyén, a Szabadság-étteremben a Csokonai Színház művészei adnak kedves vidám műsort. Csak az a kár, hogy sokszor felismertük azokat a múzsákat, akik a műsor szerzőit homlokon csókolták.

Debreceni titkok

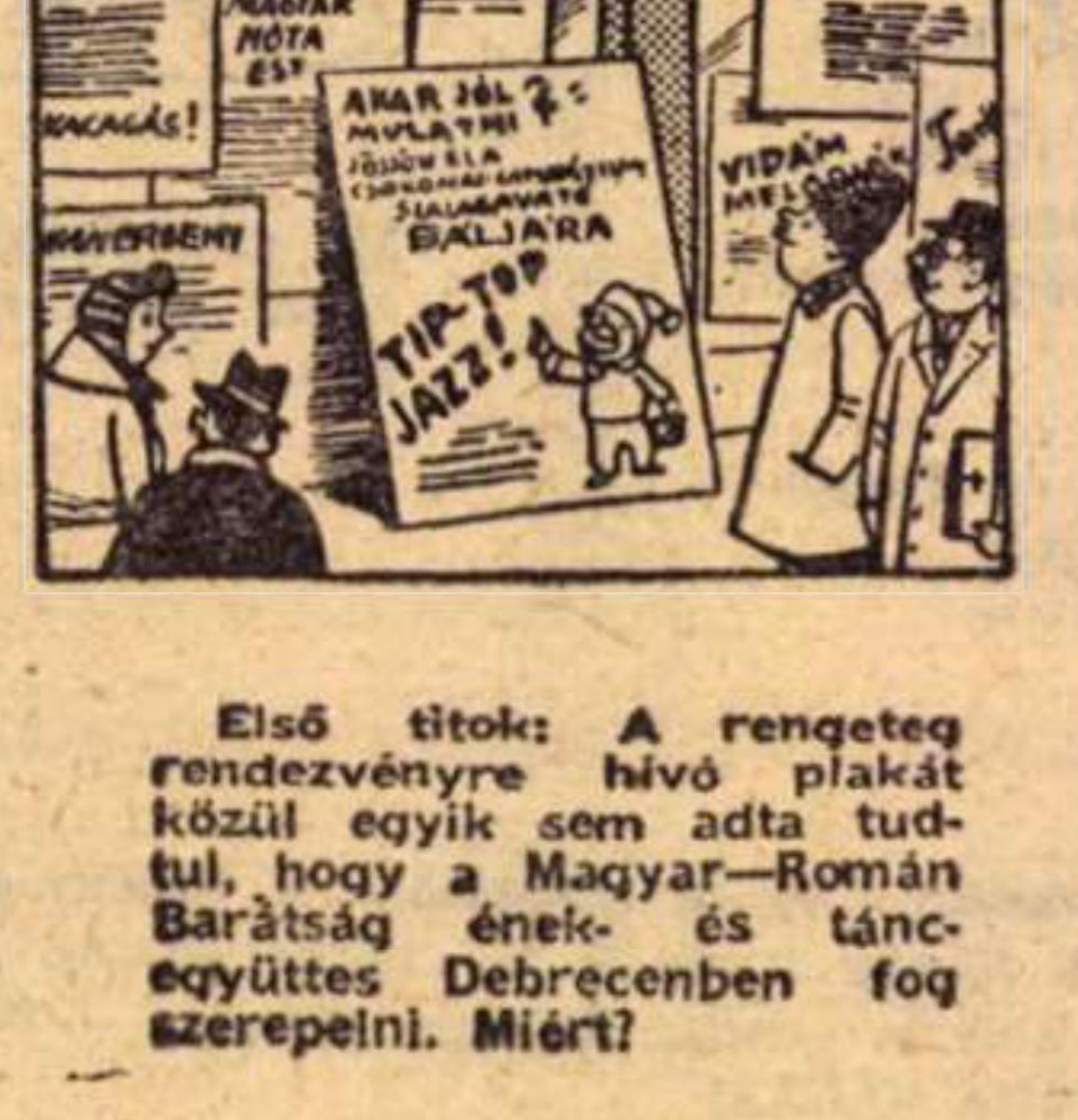

Első titok: A rengeteg rendezvényre hívó plakát közül egyik sem adta tudtul, hogy a Magyar—Román Barátság ének- és táncegyüttes Debrecenben fog szerepelni. Miért?

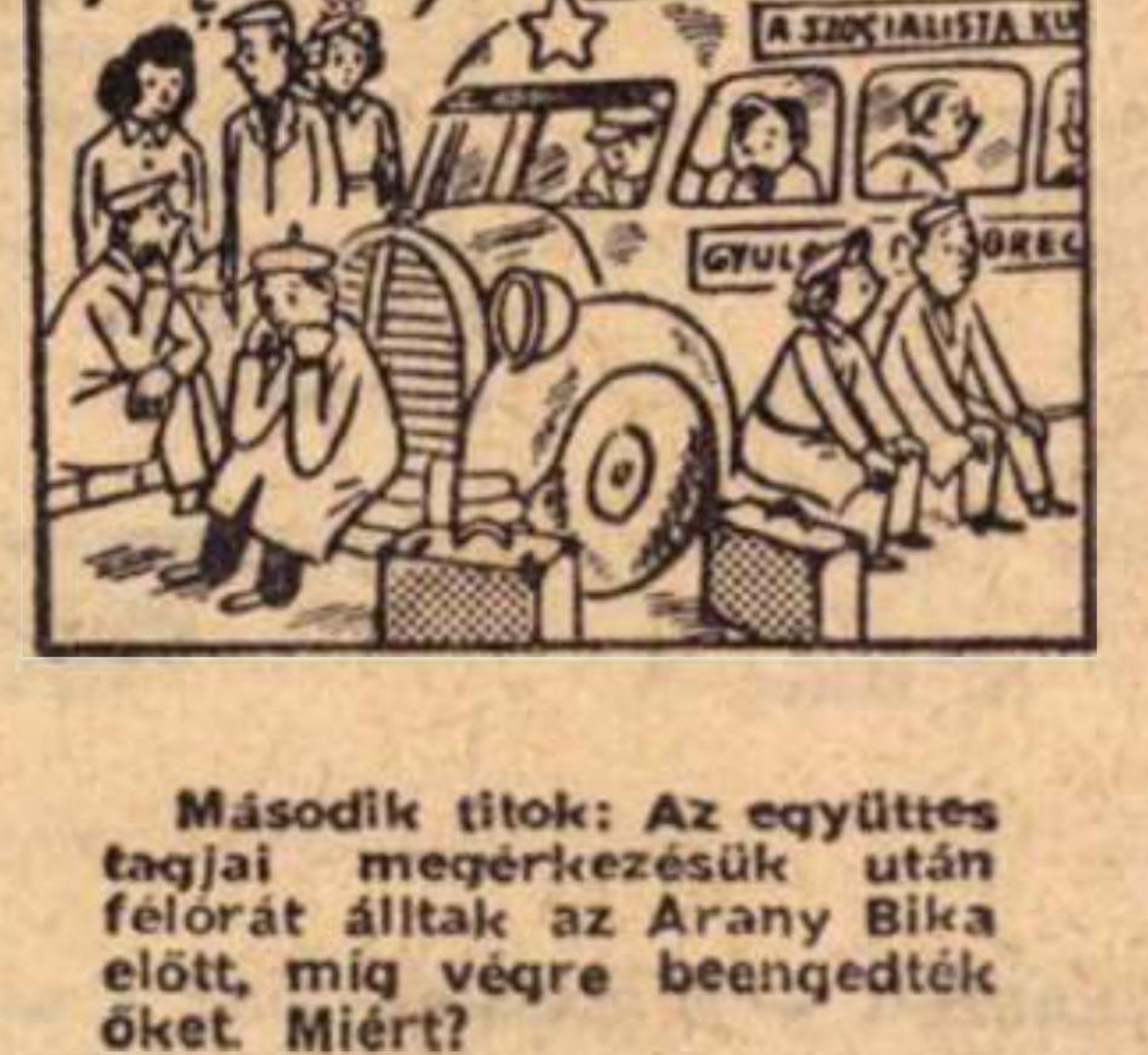

Második titok: Az együttes tagjai megérkezésük után félórát álltak az Arany Bika előtt, míg végre beengedték őket. Miért?

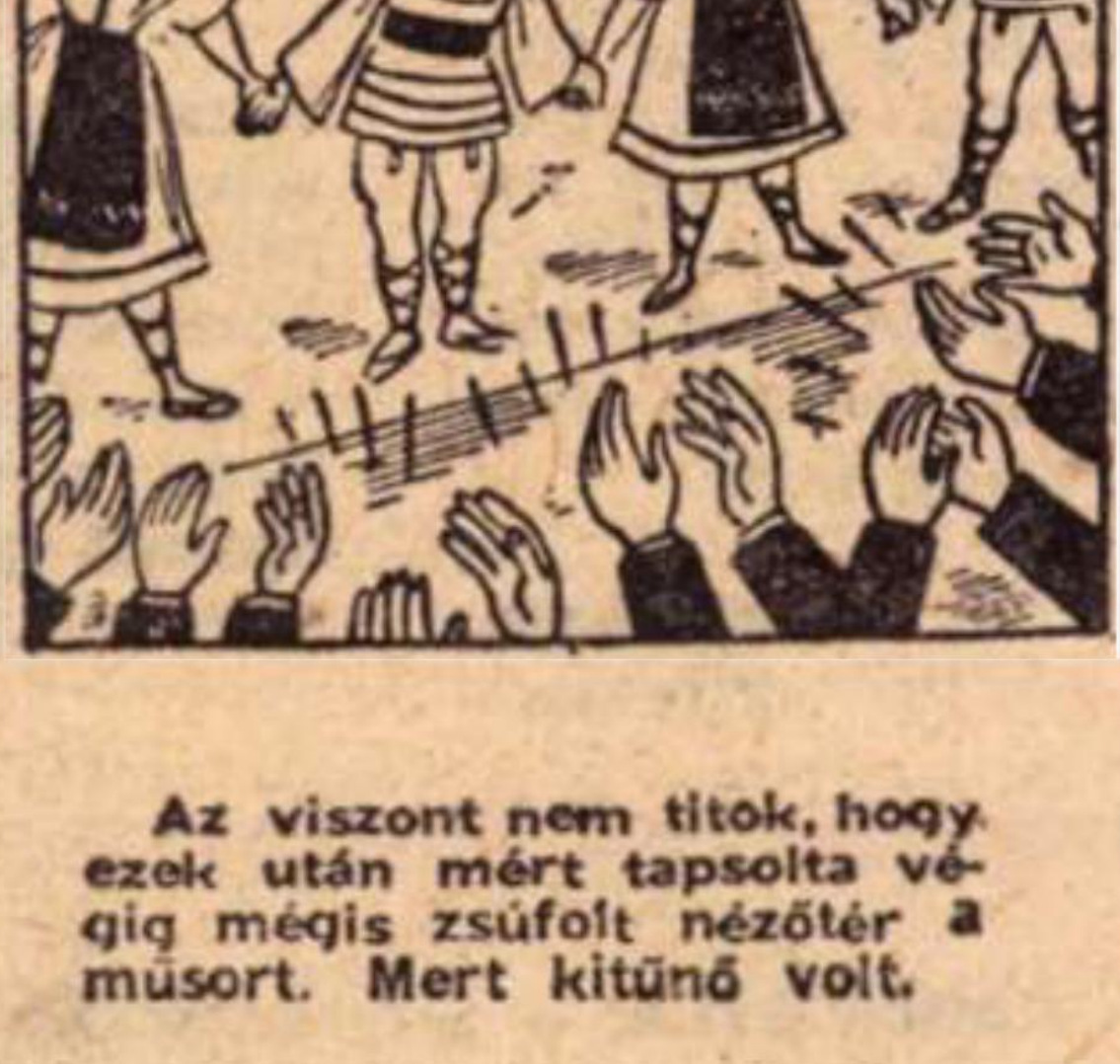

Az viszont nem titok, hogy ezek után mért tapsolta végig mégis zsúfolt nézőtér a műsort. Mert kitűnő volt.

Paródia parádé

Annyit hallottam már az új magyar tánczene megteremtéséért vívott harcról, hogy engedtem élniválgyó barátom unszolásának, győződjünk meg gyakorlatban a muzsika fejlődéséről, tegyünk egy körutat a nagy magyar pesti éjszakában.

A görbének ígérkező éjszakát a Belváros peremén kezdtük meg. Már az első helyen csalódás ért bennünket. Az est folyamán ugyanis magyar számot nemigen hallottunk, viszont annál többet foglalkoztak a műsor keretében a négerkérdéssel. Később aztán rájöttünk a cselre: ha négerekről énekelnek, dobolnak, akkor tüzes szvinget játszhat a zene és mindenki úgy mozgathatja alsóvégtagjait az asztal alatt, ahogy jólesik. Hallottuk kizsákmányolt négerek harci dalát: Oh, Sammy, you are my Mammy, — elnyomott délamerikaiak szambáját: Oh, Santa Fében élni mily jó, végül egy dobszólót: hogy hívnak össze a bennszülöttek egy termelési értekezletet a „bambusztermesztés növelése" tárgyában. Aztán énekeltek angol számokat magyar szöveggel és magyar számokat angol szöveggel, de lehet az is, hogy ez utóbbiak is angol számok voltak.

Hogy csalódásunkat újabb két duplafeketébe öljük, átmentünk egy másik lokálba. Az itteni műsor egész más politikai alapon készült. Már a műsor címéről sok mindenre lehetett következtetni: „Kislány, a bugira vigyázz!" Az előadó, miután meggyőződött arról, hogy a törzshallgatók nem hiányoznak, vázolta a paródiák helyzetét. Megtudtuk, hogy az őskorban, vagyis egy-két évvel ezelőtt, hogyan parodizálták a jampeceket. Az úgy történt, hogy a színész feltett a fejére egy 30 centiméter széles karimájú sombrerót, lilakockás kabátot, zöldcsíkos nadrágot húzott, lábaira 10 centiméteres vastagtalpú orthopédcipő került, kijelentette, hogy ez egy jampec és azzal az ürüggyel, hogy kifigurázza ezt a kihalófélben lévő típust, a szövegre elénekelt nyolc-tíz amerikai számot.

De hol vannak már ezek a daliás idők? A műsorellenőrök rájöttek a turpisságra, valami újat kellett hozni a lokálpatriotáknak. Így született meg a jampec-paródia paródiája, amelynek keretében kigúnyolták azokat, akik ilyen cselesen figurázták ki a jampeceket. (Aláfestőzene: My, my diggle-diggle way és Hepp, hepp Jimmy, — Jimmy ho.)

Aztán hallottunk egy paródiát egy magyarnóta-énekesről, aki szvingesen énekel magyar nótát, aztán egy szving-énekesről, aki szintén szvingesen énekel magyar nótát és egy másik szving-énekesről, aki szvingesen énekel szvinget. Ezekután meg sem vártuk az „Így táncol a bűnös Nyugat" című paródiát és dacosan elpolkáztunk.

•

Tanulságként a fiatal szerzőknek — hogy biztosan bemutassák műveiket, — a következő magánszámok megírását javasoljuk:

1. A Mississippi, gályarabjai — bugi-vugi.

2. Ojjé senyora — mexikói haladó szamba.

3. Paródia parádé azokról a paródiákról, amelyek a paródiákat parodizálják ki.

Amelyhez jó mulatást kíván

Tardos Péter

Le a bürokráciával!

Válasz — két év után

Még 1952 márciusában megrendelést küldtünk a Szegedi Műszaki Kisgép és Kerékpár Nagykereskedelmi Vállalat Szeged, Lenin-u. 16. sz. irodájába a következő szöveggel:

„Kérjük az alábbi villamossági cikkeket egyszámlánk terhére kiadni: 1 drb. motorvédő- kapcsoló 2 × 380 V-ra 50 Ampertől 100-ig való kapcsolásra, vagy ezt az értéket megközelítőleg."

Megrendelésünket a szegedi vállalat a fővárosi vállathoz továbbította. Utána hosszú ideig nem történt semmi. Végre, közel kétesztendős várakozás után, a következő levelet kaptuk a Villamossági és Szerelési Cikkeket Értékesítő Vállalat budapesti központi irodájától.

> *„Tárgy: 1952. márc. 27. rendelésük.*
> *Hivatkozással a fentrovatolt megrendelésükre, közöljük, hogy gyártási ok (vis major) következtében a szállítási határidő 1954. VIII. hó 20-ára módosul.*
> *Kérjük a fentiek szíves tudomásulvételét.*
>
> **Hahn Alfréd** oszt. vez. **Gerle Hugó** oszt. vez."

Mit tehettünk egyebet, tudomásul vettük, de a fentemlített vállalat is tudomásul vehetné, hogy egy megrendelésre nem két év után szokás a választ megadni.

Szörényi Rezső,
MÁV Vasanyagjavító ÜV. Szeged

Ez azért mégsem megoldás . . .

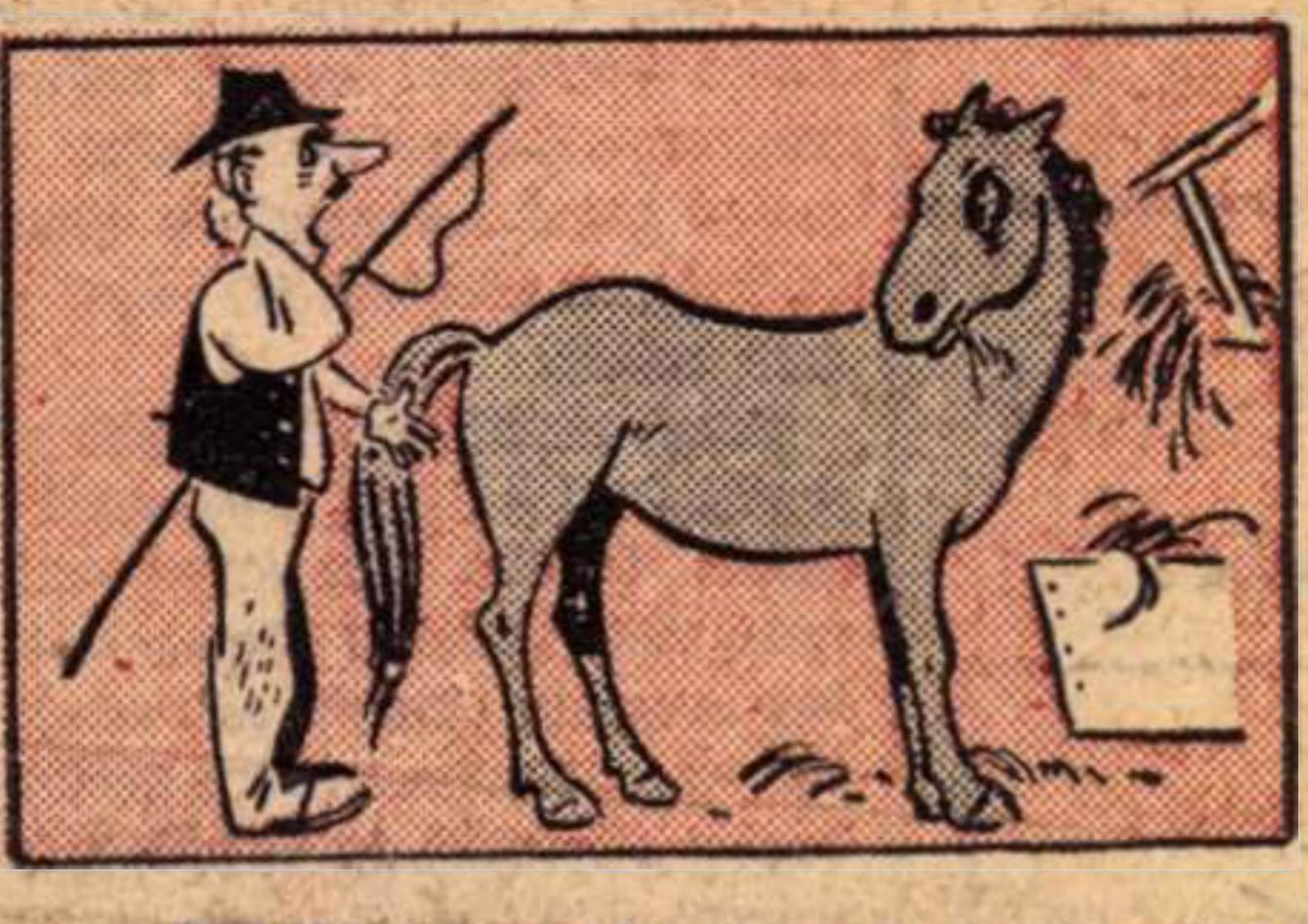

— Rárókám, nem kaptam lóvakarót, pedig több helyen kerestem . . .

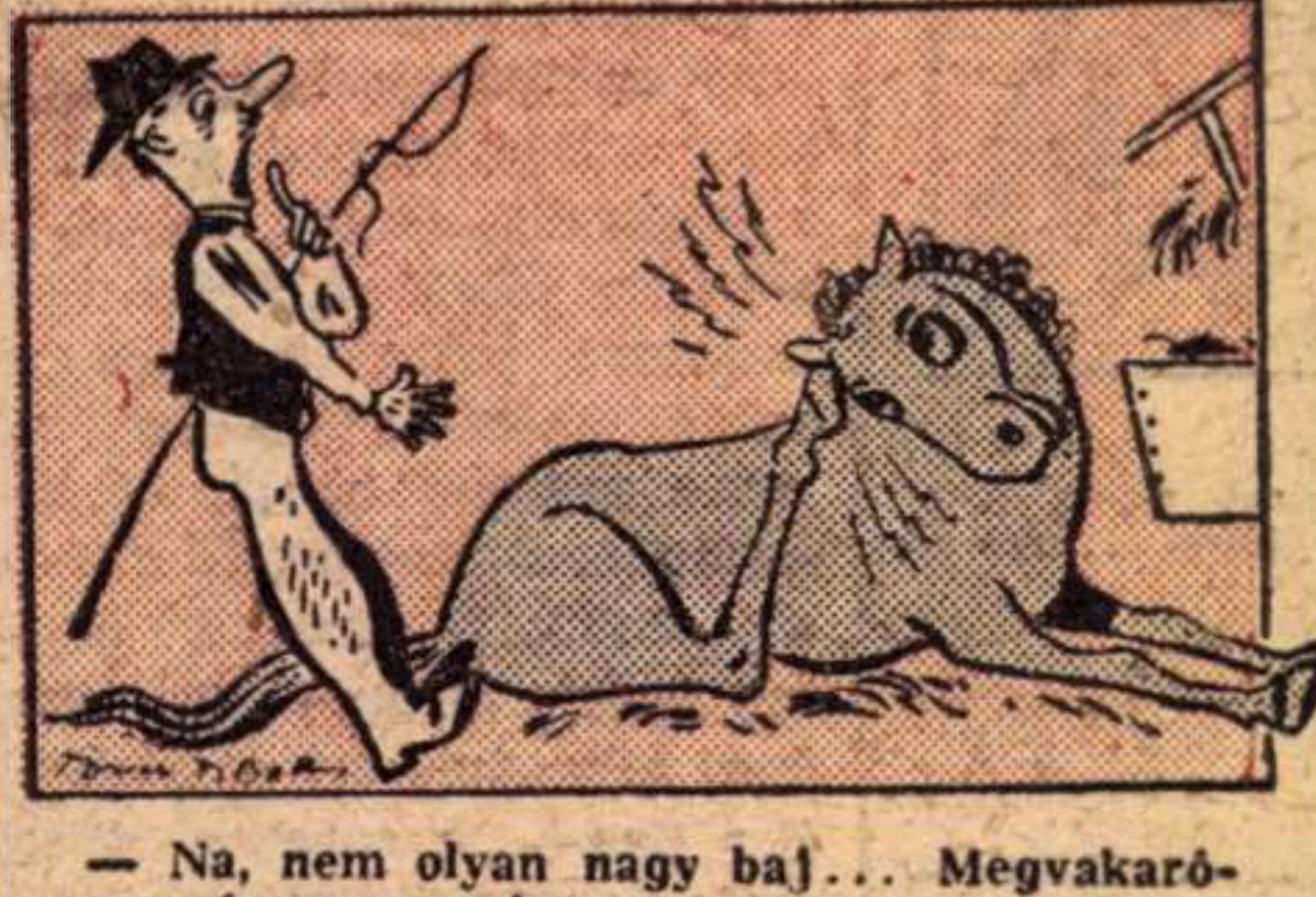

— Na, nem olyan nagy baj . . . Megvakarózom én magam is . . .

Fűtés helyett — szakvélemény

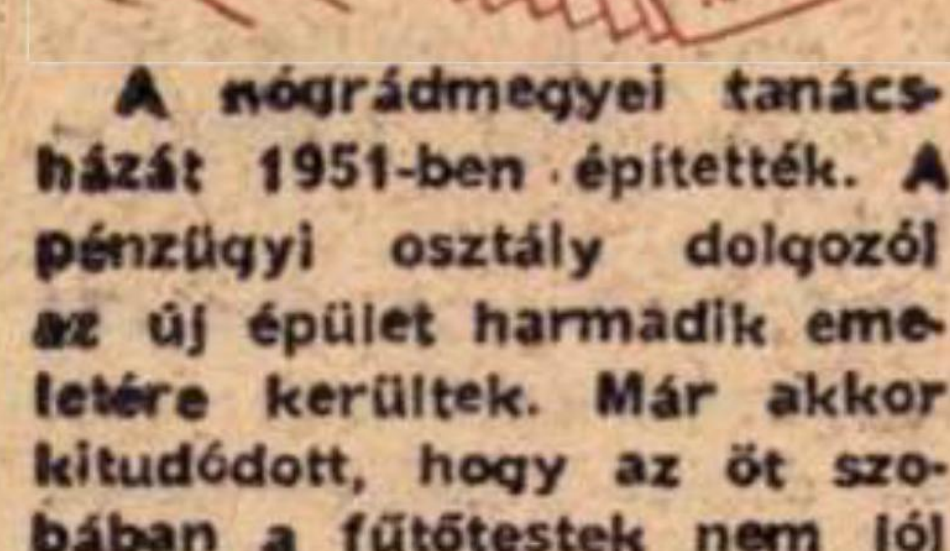

A nógrádmegyei tanácsházát 1951-ben építették. A pénzügyi osztály dolgozói az új épület harmadik emeletére kerültek. Már akkor kitudódott, hogy az öt szobában a fűtőtestek nem jól működnek. Azóta legalább huszonöt alkalommal megvizsgálták, „szakvéleményezték", de minden maradt a régiben: a fűtőtestek továbbra is hidegek maradtak. Legutóbb a budapesti Fűtéstechnikai Gazdasági Iroda, két szakértője vizsgálta két napon keresztül. Tizenkétoldalas szakvéleményt adtak, ennek ellenére a fűtőtestek — fűtés ellenére is — pontosan olyan hidegek, mint 1951-ben, születésük idején voltak. Jó lenne, ha végre a szakvéleményezők helyett szerelők lönnének.

Bobál Gyula.
Salgótarján

Ígérettel nem lehet szántani

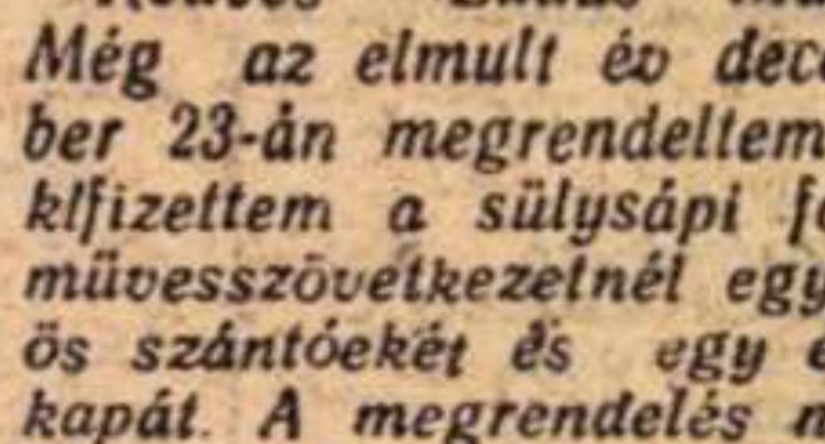

Kedves Ludas Matyi! Még az elmult év december 23-án megrendeltem és kifizettem a sülysápi földművesszövetkezetnél egy 5-ös szántóekét és egy ekekapát. A megrendelés napján azt mondta az üzlet vezetője, hogy nyolc-tíz napon belül megérkezik az áru. Azóta már sok nyolctíz nap eltelt, a tavasz is közeledik, de az eke és az eke-kapa nem akar megérkezni. Utoljára február 13-án újra megsürgettem, de még mindig nem volt meg. Az ekére nagy szükségem lenne! Kérem a Ludas Matyit, mozgasso meg az illetékes szerveket, hogy ébredjenek fel téli álmukból, mert eke nélkül szántani, kapa nélkül kapálni még Sülysápon sem lehet.

Tari János,
Sülysáp

Miskolci vendégszeretet

Hivatalos ügyben három hétre a miskolci Kossuth-szállóba költöztem. Sikerült egy kétszemélyes szobát kapnom, rendes, szolid szobatársnővel. Végre kialudhattam magam, a munka is remekül ment. A szobában berendezkedtem én is, a szobatársnőm is, hiszen huzamosabb időre kellett itt maradnunk.

KOSSUTH SZÁLLÓ

Február 17-én kiküldetésben voltam, éjszakára nem tudtam hazajönni a szállóba. Másnap, 18-án későig dolgoztam a munkahelyemen és este 11 körül mentem csak a szállóba. Megkérdeztem, hogy szobatársnőm otthon van-e?. . .

A portás — aki harmadik hete naponta kétszer látott engem — csodálkozva mért végig.

— Kit tetszik ott keresni?

Azt hittem, tréfál.

— A saját szobámat keresem!

Még jobban rámcsudálkozott.

— Hát ott nem maga lakik kérem! — s nyugodtan folytatta munkáját. Még mindig tréfára vettem, s elindultam. Nyers hangon visszahívott.

— Ha mondom, ne tessék odamenni, mert nem ott lakik! Menjen a 128-asba, ott van a társnője és a holmija.

Közömbös arccal kezembe nyomta a 128-as szoba kulcsát:

— Nem tesz semmit! Előfordul ez kérem máskor is!

Mit tehettem, megkerestem a 128-as szobát az alagsorban. A szobatársnőm nem volt otthon. Megpróbáltam tájékozódni a holmijaink között. A bőröndjeinkbe vegyesen bedobálva fehérnemű, kenyér, cukor, szalámi, cipő, harisnya, szappan, felsőruha, cipőkefe, könyv, papír, savanyúuborka, mustár, kötőtű, pamutgombolyag, bizalmas kéziratok, levelek stb. Persze, az én pizsamám a szobatársnőm táskájában, az ő harisnyája az én kenyerem mellett és így tovább.

És a szálloda igazgatója meg van győződve arról, hogy jogtalan a panaszunk!

Ilyen kellemes emlékekkel hagyom el — remélem örökre — a Kossuth-szállót.

Nem lett volna sokkal egyszerűbb, ha előre értesítenek az „átköltöztetésről?" Vagy, ha már túl

voltak rajta, azzal fogadott volna a portás, hogy „elnézést kérünk, kényszerítő körülmények . . ."

Igaz, hogy ez utóbbi eljárás elrontotta volna a Kossuth-szálló igazi „hírnevét".

N. Holup A.

Hol a tejpénz?

A Minisztertanács határozata szerint a beszolgáltatott tej árát a tejbegyűjtő vállalat tíznaponként köteles kifizetni. De amint az alábbi két panaszos levél tanusítja, a kifizetést egyes helyeken elhanyagolják.

I.

Kedves Ludas Matyi! Mi, mórágyi tehéntartók a községi tejbegyűjtőbe hordjuk a tejet. Innen Majosra viszik. A tejpénzt 10 naponként Majosról kellene megkapni, de az eddigi tapasztalatok szerint könnyebb a tehénből a borjút kicsikarni, mint a majosi tejbegyűjtőtől a pénzt megkapni. Január 10-e óta ugyanis még egy fillért sem kaptunk. Én és a többi társaim a „Szabadság"-téesz tagjai vagyunk és háztáji teheneinktől szorgalmasan hordjuk a tejet, hogy pártunk és kormányunk programmjának eleget tegyünk. Jó lenne, ha a Tejbegyűjtő Vállalat is betartaná a tíznapos határidőt.

Markó János.
Mórágy

II.

Amikor ezt a levelet írom az elvtársaknak, február 12-ét mutat a naptár, de a január 20-ig esedékes tej árát még mindig nem kaptuk kézhez, pedig már a februári tíznapos kifizetés is időszerű lenne. Hol itt a hiba? Amíg a tabi földművesszövetkezet fizetett ki bennünket, pontosan megkaptuk a tej árát. Ez évben a Tolnamegyei Tejipari Vállalat vette át a tejbegyűjtést, ettől kezdve elkésve kapjuk a pénzünket. Szeretnénk, ha végre a tejpénzt is olyan pontosan kapnánk kézhez, mint amilyen pontosan mi beadjuk a tejet.

Kiss Ilona,
Sérsekszőllős

699.300 forinttal több

1954 októberében Ft 700 (hétszáz forint), decemberben 17.000 forint kötbért fizettünk. A IV. negyedévben tehát összesen 17.700 forintot. A gyár soktízmilliós termelése mellett ez az összeg aránylag nagyon csekély.

A Statisztikai Hivatal Budapesti Igazgatósága azonban úgy érezte, hogy ez nem helyes. Erről túlságosan jó statisztika készülne. Egy hónap alatt csak 700 forint kötbér? Ez lehetetlen. Igaz ugyan, hogy az adatok összesen 98 méter nem elsőosztályú „kötbéres" áruról szóltak, de ez nem befolyásolta a Hivatalt, amely 700 forint helyett 700.000 forintot jegyzett fel. Így lett 17.000 forintból 717.000 forint. Majdnem egy millió.

A Statisztikai Hivatal az adatokat sokszorosította és minden intézménynek elküldötte. Elkerült a SZOT-hoz is, amelynek teljes ülésén, mint rossz példát, említettek meg bennünket. Persze, az újságba is belekerült a magas kötbér.

Még jó, hogy a Statisztikai Hivatal 717.000 forintos adata ellenére gyárunk a IV. negyedévben élüzem lett.

Gyapjúmosó- és Finomposztógyár,
Szekeres

Idejében szólunk!

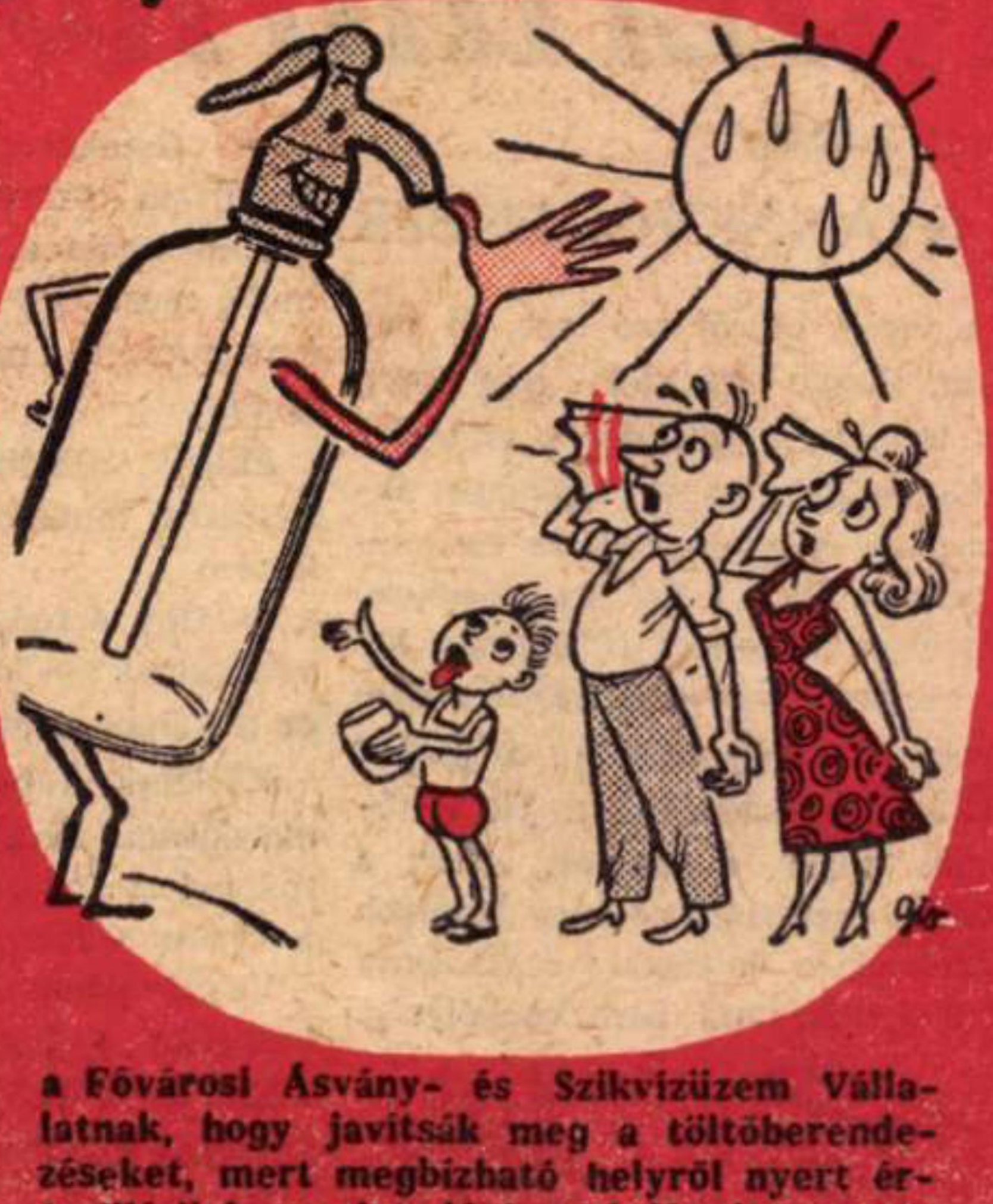

a Fővárosi Ásvány- és Szikvízüzem Vállalatnak, hogy javítsák meg a töltőberendezéseket, mert megbízható helyről nyert értesülésünk szerint június elején itt a nyár és akkor sokkal több szódavízre lesz szükség . . .

Hajsza a tehén ára után

Négyéves tehenünk 1953. április 5-én kényszervágásra került. Az állatorvos engedélyével a lepecsételt húst a községi tanácselnök utasításával elvittük a tamási járási Hús- és Zsírbegyűjtő Vállalathoz. Kora reggel már Tamásiban voltunk. Az a tisztviselő, akinek át kellett volna vennie a húst, nem volt ott és este 6-ig hiába vártunk rá. Néhány perccel záróra előtt azt mondták az ottlévő dolgozók, hogy hagyjuk ott a húst, mert másnap autó jön Dombóvárról és az elviszi a húst a konzervgyárba. Onnan majd — ígérték — öt-hat hónap mulva megküldik a pénzt. Tekintettel arra, hogy 18 kilométerre lakunk Tamásitól, nem tehettünk egyebet, — megfogadtuk a tanácsot. Telt-mult az idő, de sem a pénz, sem az elszámolás nem akart megjönni.

Hét hónappal később írtunk Tamásiba, írtunk Dombóvárra. Semmi válasz. Az ősszel lent jártunk Tamásiban, hogy megkeressük elveszett tehenünket. A vágóhídon kaptunk egy címet, ahol azután egy másik címet adtak. A „másik cím" elküldött bennünket a járási állatorvoshoz. Szerencsénkre az állatorvossal útközben találkoztunk. Ő azt mondta, hogy menjünk a vágóhídra, ott talán elintézik az ügyet. Ekkor azonban a sok járkálástól annyira kifáradtunk, hogy abbahagytuk a próbálkozást. Már alig vártuk, hogy hazaérjünk. A húsról mindenki tudott, csak azt nem tudták, hova lett.

Ezért fordulunk most a Ludas Matyihoz és kérjük, hogy elveszett tehenünk árát segítsenek megkeresni.

K. Horváth József,
Ozora

E heti találós kérdésünk

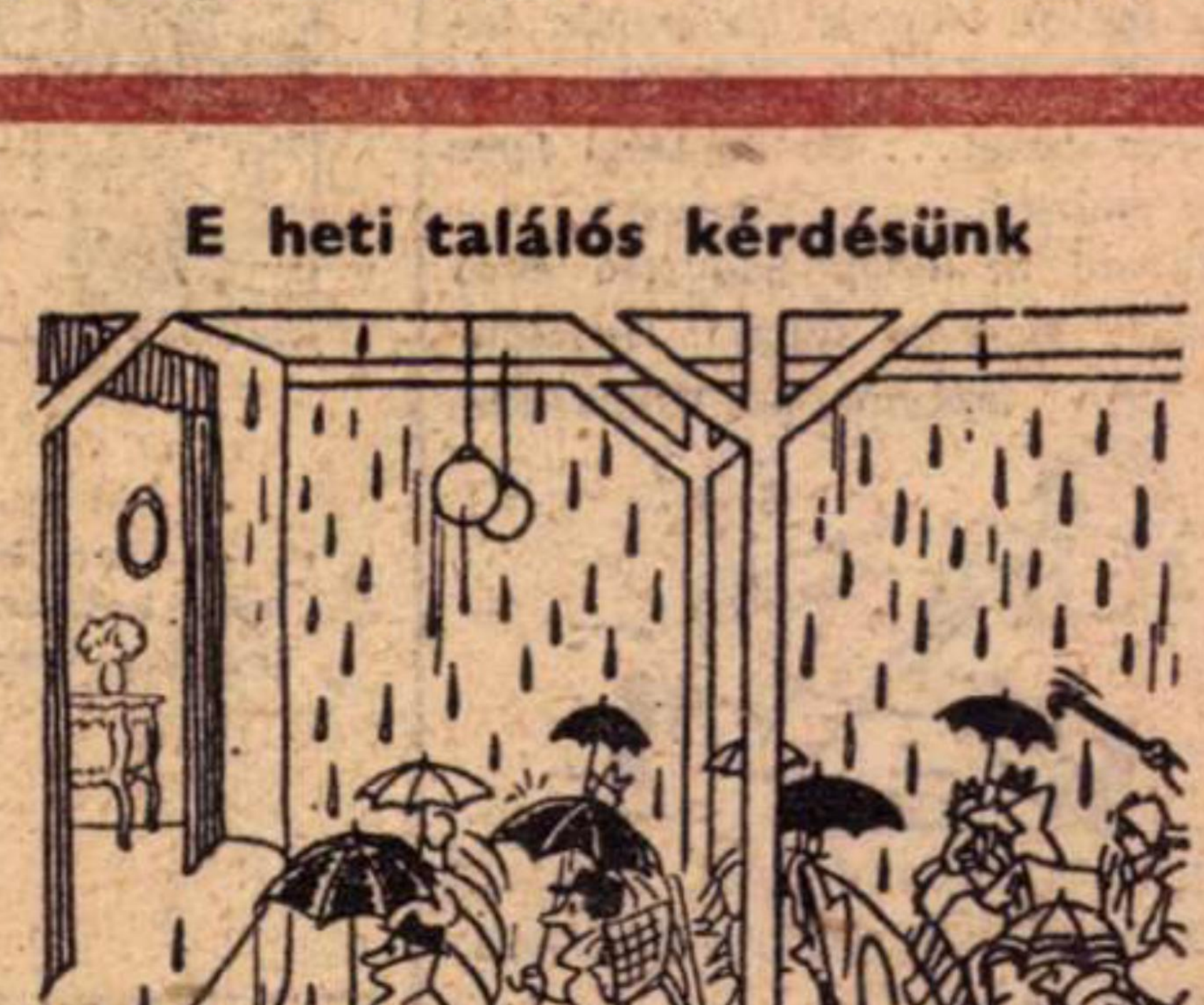

Mi ez? Szabadtéri előadás?
Nem! . . . A martfűi kultúrterem esős időben . . .

(Beküldött rajz nyomán)

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA, — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest VIII., Rökk Szilárd-u. 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 320.000.
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!